

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVIII. évfolyam

2024. Úrnapja

Mottó

Ízleljétek és lássátok,
az élet kenyerét áldjátok,
Jézus milyen jóságos!

Boldog az ember,
akit az élet kenyere táplál,
megmenti lelkét,
ki hozzá menekül,
nem érheti kár.

(Sillye Jenő: VII. mise
Communio tétel dalszövege)

Beköszöntő

„Ízleljétek és lássátok, milyen édes az Úr, boldog az az ember, aki őbenne bízik!” (Zsolt 34,9) – a zsoltár szerzője még csak egy lelki élményt örökíthetett meg, a neki szabadulást adó Isten „édességét”, de mi már szó szerint megkóstolhatjuk, milyen íze van az Istennek. „Semmi különös, olyan, mint minden más ostyának” – mondhatná, aki csak a testi tapasztalataira, a teste éhségére figyel. De aki átélte már a céltalanság, vagy a hamis értékektől való megcsömörlés lelki ürességeit, aki tapasztalta a kétségbeesés, aggodalom, vagy kiúttalanság érzésének lelki éjszakáit, az tudja, hogy mi az a lelki éhség: amikor éhezek az igazságra, a megmentőre, a reménysugárra, a szabadulásra. Aki átélt ilyen lelki éhséget, az tudja értékelni az Isten békéjének édességét.

Csak azt lehet jóllakadni, aki éhes; csak az tudja értékelni az igazságot, aki előtte éhezett és szomjazott rá. Akiben nincs lelki éhség, az sosem veszi észre, miért *„édes az Úr”*. Legújabb lapszámunk cikkében olyan történeteket olvashattok, amik ilyen éhségről és jóllakásról, keresésről és megtalálásról szólnak.

Te mit keresel, kedves Olvasó? Van-e valami, amire éhezelsz? Szeretetre, békességre, biztonságra? Engeded-e, hogy betöltse éhségedet a kenyérré lett Isten?

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Tenni, vagy nem tenni

Henrik atya

6

Nem vagyunk egyedül

P. Csilla

10

Nem én beszélek

Labundy Dávid

15

A Lélek ott fúj, ahol akar...

Bartháné Pribitek Márta

16

**A magasságok szerelmese
interjú Schmotzer Kristóf atyával**

Bene Lajos

20

Ferenc pápáról

Szóts Miklós

23

Álmom Albertfalva jövőjéről

Schwarzkopf Bálint

26

Ki nekem az Úr?

Molnár Cecília

28

Elengedés

Bene Lajos

30

**Apaklub esték: a férj-feleség
párbeszélről**

Medgyessy Ferenc

34

Csúcs és forrás

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó),
Palásthy Julianna

36 **A közösség építi az utat,
vagy az út építi a közösséget?**
Kiss István

38 **Háladélután**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

40 **Kupagyőzelem!**
Schwarczkopf Bálint

42 **Újra megcsináltuk!**
Felber Zsófia, Bunyikné KijácZ Krisztina,
Bogyai Virág, Csincsák Árpád,
Czikkelyné Ágh Nóra

46 **Határtalanul a Felvidéken**
Katona-Fábián Lili és Gertheis Sára

49 **Egy nagyszerű tanár emlékére**
Gy. M.

50 **Szent Anna nyugdíjasklub**
Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

52 **Beszélgetés Murányi Kattival
az első albertfalvi nyugdíjasklubról**
Kiss Gábor

56 **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya

58 **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és
Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.catholic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában található

Következő lapszámunkba
2024. szeptember 1-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Tenni vagy nem tenni

” *Lenni vagy nem lenni, ez itt a kérdés*” – ezekkel a szavakkal kezdődik Shakespeare Hamletjének monológja. A kérdés, mely azon tételődik, vajon elfogadja-e a létet, avagy elutasítsa a neki ajándékként felkínált életet, egy hívő ember számára nem lehet tudatos választás kérdése, legfeljebb egy legyőzendő kísértés. Ám annak a kérdésnek az eldöntése, vajon mit kell tennünk ahhoz, hogy Isten életébe kerülhessünk, az már annál inkább foglalkoztat minket, hívőket.

„*Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” – tette fel a kérdést a gazdag ifjú is, aki, mint igazhitű zsidó fiatalember megszokta, hogy a törvény tettekre váltása hozza meg az ember számára az üdvösséget. Amit Jézus neki felelt, azt nekünk is mondja: nem az a kérdés, hogy mit kell még tenned, hanem sokkal inkább, hogy mikor engeded meg végre, hogy az Úr éljen benned, és kezdje meg isteni működését benned az Ő szent jelenléte által. Ne azon fáradozz, hogy kitaláld, mit tegyél még,

hanem inkább azt vedd észre, mit kell végre elhagynod ahhoz, hogy Ő cselekedhessen benned!

Tenni vagy nem tenni – ez itt a kérdés. Amíg meg vagy győződve arról, hogy neked kell megváltanod a világot és saját magadat is, addig nem adsz teret annak, aki ezt már megtette helyetted. Ezért tanít minket Jézus a szőlőtőről szóló példabeszédben is arra, hogy inkább maradjunk benne, mintsem nélküle tegyünk valamit Őérte. *„Nélkülem semmit sem tehetek”*. A legnehezebb dolog nekünk, „örökmozgó” embereknek, hogy csak legyünk, maradjunk benne, és megengedjük neki, hogy Ő cselekedjen bennünk, értünk, és általunk. Pedig ebben áll az új, istengyermeki élet titka: megmaradni Őbenne.

Sokkal inkább lenni, mintsem tenni – ez az új élet titka. Ebben segít bennünket az a húsvéti ajándék, amely egész keresztény életünknek és istentiszteletünknek is középpontja és forrása: az Eucharisztia. A legjobb ajándék, mely által Ő élhet bennünk, és életre keltheti mindazt, amire mi magunktól képtelenek lennénk. Adjunk teret magunkban neki, hogy Ő élhesse életét bennünk. Így rácsodálkozhatunk majd arra, milyen nagy dolgokat művel rajtunk keresztül az Isten, mint ahogyan ez az isteni je-

lenlét a názáreti Szűz szívét is foglyul ejtette és magasztalásra készítette. A tanítvány élete akkor igazi, ha eucharisztikus, vagyis abból az isteni jelenlétből él és táplálkozik, aki élő módon jelen van az Eucharisziában.

Merjünk csak lenni, és teret adni magunkban az élő Jézusnak, aki kész átformálni egész lényünket.

Ehhez a sajátos programhoz, mint keresztény létmódhoz segítsen el minket az Oltáriszentségben rejtező Úr. Túrmezei Erzsébet gondolatai segítsenek minket abban, hogy merjünk inkább lenni, mint tenni, hogy megláthassuk jelenlétének csodáit életünkben:

*„Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen
az Isten.”*

Szívből kívánom, hogy ebben a jelenléten találjatok rá az Ő eucharisztikus jelenlétére a szentáldozás áldott találkozásában!

Szeretettel:

Henrik atya

Nem vagyunk egyedül

A tanúságtétel egyházközségünk nagyböjti lelki napján hangzott el, 2024. március 2-án.

Németországban, Frankfurtban élő magyar család vagyunk. Negyedik gyermekem, Zalán egy teljesen problémamentes várandósság után született meg majdnem 4 kilós, életerős babaként. A második nap, amikor éppen mentünk volna haza, akkor mondták az orvosok, hogy a kisfiú nem haza megy, mert egy nagyon ritka és a lehető legsúlyosabb szívrendellenességgel jött a világra: csak fél szíve van. Bevitték az intenzív osztályra, rögtön intubálták, altatásba helyezték.

Azt mondták, nagyon rosszak a kilátásaink. Három lehetőségünk volt: az első a transzplantáció, amiről tudtuk, hogy körülbelül tízből egy baba kapja meg. A második, hogy nem teszünk semmit, hagyjuk, hogy ameddig bírja fél szívvel, addig egy szép életet éljen. Mi a harmadikat választottuk, ami két vagy három műtéti eljárás, amivel az élettartam kicsit meghosszabbodik, az életminőség javul, de ez a szívfejlődési rendellenesség nem gyógyítható. A tudomány mai állása szerint nem tudnak a fél szívből egészet csinálni.

Nyolc nap után hazavittük és otthon folyamatosan figyeltük az állapotát. Tizenegy hetesen egyszer csak a kezemben gyakorlatilag abbahagyta a levegővételt. Hívtuk a mentőket, megvizsgálták és azt mondták, hogy a szaturáció (a vér oxigén szintje) 36% a normális 96-100% helyett. Kómába helyezve átszállították a transzplantációs központba, ami tőlünk 100 kilométerre van. Azt mondták, ha túléli, akkor megcsinálják az első műtétet. Imádkoztunk, hogy megérje a következő reggelt.

Aznap volt a férjem bérmálkozása. A mise után autóba szálltunk és men-

tünk a kórházba. Ott azt mondták, nagyon rossz állapotban van, csak imádkozni tudunk érte. Megengedték, hogy bemenjünk hozzá, és a főorvos külön engedélyével bevittünk magunkkal egy pohár vizet és a férjemmel megkereszteltük Zalánt.

Hazamentünk, mert otthon várt a másik három gyermekünk. Este 10-kor csörgött a telefon, hogy a gyerek szervezete összeomlott, nem bírja tovább, ezért elkezdtek az orvosok egy életmentő operációt. Hajnali három órakor ismét hívtak, hogy a gyerek él, stabil állapotban van, de sajnos a műtét közben sztrókot kapott. Azt mondták, ezt gyerekként túlélheti, de nagy valószínűséggel se járni, se beszélni nem fog tudni megtanulni soha. Nekünk kellett eldönteni, hogy felébresszék, vagy hagyjuk így. Mi úgy gondoltuk, hogy nem vagyunk se élet se halál urai, mi ezt a döntést nem tudjuk meghozni. Felküldtek bennünket a pszichológushoz, de úgy gondoltuk, hogy nekünk a Jóisten a pszichológusunk. Imádkozni fogunk érte, és minden nap meg fogjuk találni, amit megköszönhetünk, amiért hálát adhatunk. Ha csak a bal keze fog mozogni, akkor azt, ha csak a bal lába, akkor azt, de mi minden nap hálát fogunk tudni adni és mi ezt végigcsináljuk.

Odamentünk az intenzív osztályra az ágya mellé, ahol kómában feküdt. Kézen fogva elimádkoztuk a Mi-

atyánkot, az Üdvözlégy Máriát és a Most segíts meg Máriát, és térdre borulva azt mondtam: „Uram, csak egyetlen egy jelet adj! Ha megmutatod, hogy létezel, akkor mi ezen az úton végig fogunk menni.” Ekkor Zalán felemelte a jobb kezét, amire negyed órával azelőtt azt mondták, hogy teljesen béna. Azt mondtuk, hogy ez számunkra bizonyíték, és nekünk ez így elég.

Nagy mélységeket éltünk meg ezután is, de szép lassan kikerült az intenzív osztályról. Mivel féloldalasan le volt bénulva, nekem kellett lecsuknom a kis szemét, hogy ne száradjon ki, és gyomorszondán keresztül tudtuk csak táplálni. Végül hazaadták.

Egy nyugdíjas fejlődésneurológustól kaptuk azt a tanácsot, hogy minden nap egy órán át tornáztassuk, közben pentaton hangsorú éneket énekeljünk, mert az a fejlődésnek jót tesz.

Ha ezt minden nap (és tényleg szigorúan minden nap, ugyanabban az időpontban) elvégezzük vele, akkor kisiskolás korára nem fogják észrevenni rajta a rendellenességet. Végig ez lebegett a szemem előtt, hogy ezt mi végig fogjuk csinálni.

Aztán eltelt fél év, amikor 2018. december 6-ára kitűzték az első hivatalos szívműtétjét. Elmentünk a plébános atyához, hogy a betegek szentségét kérjük számára. Azt mondta az idős atya, hogy ő ilyen kicsi gyerekeknek még sohasem szolgáltatta ki ezt a szentséget. Eddig csak sodródunk az eseményekkel, de most úgy éreztem, hogy nekem kell odaadnom a gyerekeimet a tervezett műtétre. Azt éreztem, amit talán Ábrahám érezhetett Izsák feláldozásakor. A gyerekeimet és az egész műtégi orvoscsoportot a Jóisten kezébe adtam. Végig azon imádkoztunk, hogy *„Uram, te tudod, hogy mi szeretnénk visszakapni ezt a gyermeket és tovább tudnánk szeretni és fejleszteni őt.”* Rettenetes volt a műtét előtti felvilágosítás, amikor elmondták az összes lehetséges kockázatot, de mi hittük, hogy vissza fogjuk kapni.

Fantasztikus volt, amikor hívtak és mondták, hogy túlélte az első műtétet! Végig imádkoztunk, és egyre többen kapcsolódtak be az imába, és egyre többen segítettek. Közben a szűk közösségünk becsöngetett egy-egy tál étellel, meg a nagyobb gyere-

keinket elvitték különböző programokra.

A harmadik műtét 3 éves korban lett volna esedékes, de a gyerekünk jól volt. Közben megtanult mászni, állni. Sok mindent megtanultam én is, amivel segíthettem őt. Mivel túlságosan nagy volt a műtét rizikója, azt mondták, hogy amíg ilyen jól van, nem javasolják elvégezni. 2022 októberére azonban elkezdett romlani az állapota. Akkor csináltak egy előkészítő katéteres műtétet. Előtte újra kértük a betegek szentségét. Zalán már kezdte érteni, hogy mi történik vele, és azt mondta az atyának: *„Engem most meg fognak műteni, de túl fogom élni.”*

A harmadik nagyműtét időpontját azonban újra és újra elhalasztották és Zalán állapota közben rohamosan romlani kezdett. Tavaly májusban már elő kellett vennünk a babakocsit, mert öt lépésnél többet nem tudott megtenni. Mire a műtétre került a sor, már nagyon rizikós volt az állapota. Ismét Ábrahámnak éreztem magam: odaadtuk, de nagyon szeretjük volna visszakapni őt.

A műtét alatt Gyuritól kaptam az üzeneteket, hogy hányan imádkoztok és böjtöltök itt Albertfalván is értünk. Ezt nagyon éreztük! Az, hogy ezt végig tudtuk csinálni, a ti imáitoknak köszönhető. Közben a plébániai közösségünk családjai összefogtak és etették az otthon maradt gyerekein-

ket, miközben mi a 100 kilométerre lévő kórházba ingáztunk, néha naponta többször is.

Hihetetlen csoda volt, hogy a műtét utáni tizenkettedik napon azt mondták, hogy a gyerek jól van és hazamehet. Az intenzív osztályos orvos azt mondta, ő még nem látott itt az osztályon egy gyereket sem mosolyogni, csak őt. Az egyik kontroll vizsgálat alatt megkérdezte Zalánt az orvos, hogy van-e valami panasza, és azt válaszolta, hogy igen, van panasza: az, hogy rossz a wi-fi kapcsolat a kórházban. Láttam a műtét utáni tizedik napon szaladni a folyosón. Azt a gyermekemet, akiről korábban azt mondták, hogy se járni, se beszélni nem fog. Hiszek a csodákban! Nekünk ő egy csoda!

Akárhányszor ránézek, azt látom, hogy evangelizálta a családjunkat, a kisebb közösségünket. Időközben megtanult biciklizni, idén télen el tudtunk menni vele még síelni is. A kórház után szükséges nyolcféle gyógyszerből mára egy maradt. A testnevelés órákon is korlátozás nélkül részt vehet.

Sokszor éreztem, hogy visszük ezt a keresztet, de ebben nem vagyunk egyedül. Akik imádkoztak értünk, azok a mi Círenei Simonjaink. Nagyon hálásak vagyunk ezért. Ránézek Zalánra és azt látom, hogy minden rendben van.

P. Csilla

Nem én beszélek

Kedves Testvérek!

Az elmúlt időszakban többször részesültem abban a kegyelemben, hogy beszámolhattam arról, hogy miért fontos Jézus az én életemben, és miért fontos az enyém az Övében. Minden esetben megtapasztaltam, hogy azok a szavak, amik érkeznek, bár általam mondatnak el, de nem tőlem származnak. Innen a cím – nem én beszélek. Minden ilyen alkalom tapasztalata, hogy megtérésem mélyül. Végsősoron a teremtés ezen a módon is zajlik: még „húsabb szív” teremődik a már talán kevésbé kő szívekből.

Bátorítok mindannyiótokat, hogy gyakoroljátok a tanúságtételt közösségeitekben, otthonaitokban; olyan ajándékokkal halmoz el az Úr mindenkit ilyenkor, amik Jézus életébe emelnek át minket. Fontos, hogy megismerjük egymás hitét, mert miközben ezáltal közösségeink gazdagodnak, segítséget nyújt abban is, hogy mind egyéni, mind közös életünk Krisztusra összpontosítson. Tanúságot tenni nem kell félnetek jó lesz :).

Bálint kérésére lejegyeztem a lelkinapon elmondottakat egy rendezettebb formában, hagyatkozva most elsősorban az ott készült hangfelvételeire. Ezt most én írtam, de nem én beszéltem.

A tanúságtétel egyházközségünk nagyböjti lelki napján hangzott el, 2024. március 2-án.

Körülbelül 22 éves voltam, egy borzasztóan elveszett lelki- és életállapotban. Nem érdekelt a munkám, nem érdekelt, hogy mit tanulok, azt se tudtam, hogy mit akarok az élettől. Erre még rátett egy négyéves párkapcsolatból jövő hirtelen szakítás, amire nem számítottam. Volt egy nagy elveszettség érzésem.

Nagyon sokat kérdezgettem a Jóistent, hogy mégis mit akar tőlem, mi történik velem, mi ez az egész, mi ez a szárazság. Ez nem egy két-három hetes időintervallum volt, hanem egy-másfél éves.

Ami cifrázza ezt a történetet, hogy mindeközben egy keresztény ifjúsági csapatnak voltam az egyik vezetője, és a vezetőtársam elment egy évre lelkigyakorlatra Franciaországba, a karthauzi szerzetesrendbe. Ő onnan visszajött, és a csapatunk kapott egy meghívást a karthauziaktól, hogy

menjünk el az ő nagyböjti lelkigyakorlatukra. Kaptunk néhány információt, ami annyira nem vonzott oda. Tudni kell elsősorban, hogy ez egy olyan szerzetesrend, ahol a szerzetesek némasági fogadalmat tesznek. Akkor beszélhetnek, ha az előljáró megengedi, így telik el a nap, szóban nem kommunikálnak. Szerzetesi életet élnek, külön a férfiak és a nők, egy hegyoldal különböző részén.

Ráadás képp az étel sem igazán vonzott. Ők nem megtermelik a saját ételmüket, hanem levonulnak a környező városokba, és a nagy boltok ki-dobandó, lejárt szavatosságú élelmiszereit elhozhatják, ezeket dolgozzák fel, eszik meg. És amikor meghívtak is részt vesznek a lelkigyakorlaton, akkor ezek a körülmények nem változnak meg, tehát ezekből az élelmiszerekből látnak minket vendégül.

Ebben a lelkiállapotban mindenhová vágytam, csak egy lelkigyakorlatra nem. Baromira nem vágytam arra, hogy elvonuljak egy olyan helyre, ahol senkivel nem tudok beszélni, nincs normális kaja, minimális luxus, térerő meg végképp – ráadásul akkor még butatelefonok voltak, teljesen megoldhatatlan volt kifelé bármilyenfajta kommunikáció, vagy egyáltalán hogy minimálisan is jól érezzem magam. Nagyon haragudtam, de a csapat vezetőjeként egy

ilyen meghívást nem lehetett visszautasítani.

Így hát felszálltam a gépre. Tudni kell, hogy gyűlölök repülni. Olyan rettenetes halálfélelmem volt odafelé, hogy úgy voltam velem, hogy ha most zuhan le a repülő, én a pokol fenekén fogok biztosan elégni.

Éjszaka érkezünk meg a szállásra. Úgy kell egy szobát elképzelni, hogy minden fából van, van egy priccsed, egy kis szekrényed, és egy hatalmas bibliád, kinyitva valahol közepén, franciául.

Én azt gondoltam, hogy ennél nagyon nincs lejjebb. Úgy éreztem magam, mintha ülnék a padlón, szednék ki alólam a parkettadarabokat, ami alatt van egy feneketlen gödör, amit biztos, ami biztos, még ásnak, és úgy voltam velem, hogy ha itt nekem több napot kell eltöltenem, akkor az borzalmas lesz.

Az első meglepetés reggel ért. Kinyitottam az ablakot. Én viszonylag ritkán kirándulok magamtól, ezért is volt döbbenetes. A kilátást két oldalról egy-egy hatalmas fenyő keretezte, és középen teljes életnagyságban, felhőtlen időben, totális napsütésben a Mont Blanc szakadt rám. Azon gondolkodtam, hogy ilyen nincs, ez a látvány abszurdum, és elkezdtem körbejárni az emeleten, bekukucsáltam a többi szobába, de senkinél nem volt ilyen kilátás, csak nálam.

Aztán elindultam lefelé reggelizni, és rögtön vissza is fordultam a konyhából, mert az a szag, ami ott fogadott, eltántorított az evéstől. Két napig bírtam ezt az éhezést, és aztán úgy döntöttem, hogy engem nem érdekel, ki fog vérhasban délután miattam elpusztulni, én hajnalban kilopkodom az ehető kajákat és azzal fogok jóllakni. Ezt én meg is csináltam, így túléltem.

A másik érdekes dolog az akkor történt, amikor kiderült, hogy minden lelkigyakorlatozóhoz be van osztva

egy szerzetes, egy őrangyal, akivel lehetett beszélgetni, sétálni. De az egyáltalán nem biztos, hogy azon a nyelven beszél, mint te. Kaptam egy francia srácot, aki beszélt angolul, én meg szagolni sem szagoltam akkor még az angolt, és mivel semmit nem értett belőlem, egy idő után mondtam neki, hogy hagyjuk egymást békén.

Visszavonultam a szobámba és úgy döntöttem, hogy előveszem az általam vitt magyar Szentírást, és mivel addig úgysem olvastam, elolvasom az Ószövetséget. Mint egy regényt, végigolvastam, de semmi hatása nem volt rám, bár izgalmas volt maga a történet.

A második délután volt az első olyan élmény, ami igazából megrázott. A lelkigyakorlatnak van egy-egy olyan napja, amikor összevont szentmisét tartanak a nőkkel együtt egy hatalmas templomban. Ez egy 3-4 órás szertartás, ahol elmondhatatlanul szép énekeket énekelnek, tömjéneznek, hihetetlen hangulata van, teljesen magával ragadó. Nem tudtam, hogy mi történik ott velem, egyszerűen azt éreztem, hogy az az éhség és szárazság, ami bennem élt az elmúlt évben, elkezdett kitisztulni a lelkemből. Megmagyarázhatatlan volt, ami történik. Azon vettem magam észre, hogy ülök a templomban és úgy kezdek mozogni, mint a szerzetesek. Volt, hogy leborultak a földre, térdel-

tek félórán keresztül, kitérták a kezüket – és én együtt mozogtam velük.

Másnap reggel szólt az őrangyalom, hogy reggeli ima van egy kis kápolnában, az erdőben. De ehhez hajnalban fel kell kelni, tök hideg van, a kápolnát nem fűtik, ráadásul kőből van, borzalmas az egész. Elindultam hajnalban a szállásról a kápolna felé, és azt vettem észre, hogy a hegyoldal megtelik szerzetesekkel és sétálunk le a kápolnába.

Nem tudom elmondani, hogy ott mi történt velem, de visszafelé elkaptam

az atyát, hogy gyónni akarok. Persze nem értette, így elmutogattam neki, hogy mit szeretnék, és ott az erdőben visszafelé, nem tudom milyen nyelven, de meggyóntam. El kellett játszanom, hogy miket csináltam. A mértéktelen alkoholfogyasztást még eljátszom, meg a haragot is, de vannak olyan bűnök, amiket nem feltétlen játszánék el. Iszonyú furcsa volt, sokat röhögtünk visszafelé. Amit itt megéltem, az teljesen elvette az életem a bűnnek. Ez az esemény abszolút nem arról szólt, hogy miket csináltam, hanem arról, hogy nekem mi a szándékom, és hogy hová is fog kifutni ez a beszélgetés. Akkor oldozott fel körülbelül, amikor visszaértünk a szállásra, és ment is tovább a dolgára.

A maradék napjaimat úgy éltem ott végig, hogy én onnan nem akartam

hazamenni. El nem tudtam képzelni, hogy ha hazajövök, akkor ne sorvadjon el bennem az, ami velem történik.

Érdekes módon úgy szálltam fel a repülőre, hogy ha valamikor meg kell halni, akkor most érdemes, ennél feljebb nincsen. De ahogy azt gondoljuk, hogy nincs mélyebben, úgy valószínűleg van azért magasabban is. És hogy mennyire nem sorvad el az élmény: a mai napig ebből élek. Nem a legelső és nem a legutolsó hazatérésem volt az Atyához, de a legmeghatározóbb.

Azt éltem meg, hogy nem azt nem tudtam, hogy honnan jöttem el, hanem hogy egészen mást gondoltam az Isten gazdagságának, mint amit ténylegesen kaptam.

Labundy Dávid

A Lélek ott fúj, ahol akar...

A történet, amit megosztok a családomról, nem éppen dicsekvésre méltó. De ahogy megoldódott, az csoda.

Nagy család vagyunk. Nyolc testvér és az egyre gyarapodó hozzátartozók. Lényegében hosszú ideig, felnőtt korunkban is összetartóak voltunk. Ez a legidősebb nővérem lánya és annak férje miatt bomlott meg.

A rendszerváltás idején férjem munkahelye megszűnt. Munkanélküli lett. Mint általában lenni szokott az ilyen változásokban, vannak vesztesek és győztesek. Az unokahúgomék az előző rendszerben is jól menő ügyvédek voltak. Az új lehetőségeket kihasználva a belvárosban magán ügyvédi irodát nyitottak. A felújítás lebonyolítására a megbízható férjemet kérték. Elvállalta, hisz nem volt munkája. Ez egyben gondnoki állás is volt.

Amint beindult az iroda, kezdték megalázóan kezelni, hogy érezze magát fölöslegesnek. Jellemző volt rájuk, hogy a szegényeket lenézték. A pap öcsémén kívül minden testvérem melléjük állt. Még a külföldről időnként hazalátogató nővéremék is.

Egy időre megszűnt velük a testvéri kapcsolat. Dédelgettem magamban a sértéseiket. És hiába bizonygattam magamnak, hogy nem haragszom rájuk. De mégis haragudtam!

Fordulatot nálam Édesanyánk egy régen írt levele hozott. Irénke nővérem 1967-ben disszidált Dél-Afrikába, Johannesburgba. Anyuka 1968. május 17-én levelet írt neki Soltvadkert-ről. A pontos dátumok a bélyegzésekről láthatók. Ez a levél a címzésben levő hiba miatt nem ért célba. Évtizedekig „elfeküdt” valahol, majd 2001. április 19-i bélyegzéssel (33 év után) visszajött Afrikából, először Budapestre. Ezután – a bélyegző tanúsága szerint – még egy év telt el, mire Budapestről visszaküldték Soltvadkertre.

Édesanyánk már 1977 januárjában meghalt, így sose tudta meg, mi lett a levele sorsa.

Én ezt égi figyelmeztetésnek tulajdonítottam. Azonnal felvettem a kapcsolatot a testvéreimmel. Azóta is, akik még élünk, békességben vagyunk egymással.

Bartháné Pribitek Márta

2024. Úrnapja 15

A magasságok szerelmese

Interjú Schmotzer Kristóf atyával

Immár hagyományosnak számító cikksorozatunkban közösségünk papi, diakónusi, szerzetesi hivatást választó tagjaival beszélgettünk felszentelésük alkalmából. Idén tovább bővül az interjúalanyok köre: Schmotzer Kristóf atya ünnepli velünk újmiséjét, vele beszélgettem hivatásról, lendületről és a magasságokról.

Az interjú rendhagyó módon készült: mikor Kristóf atya eljött hozzánk látogatóba, gyermekeim közölték, hogy ők is odaülnek a beszélgetéshez, sőt az unokatestvérek is átjöttek, hogy ott legyenek. Ezen egyáltalán nem csodálkoztam, mert Albertfalván már megszokott látvány, hogy ahol csak megjelenik, rögtön egy csapatnyi fiatal zsongja körül. Ez az este az érettségi vizsgákat megelőző hétvégén volt. Kristóf atya fontosnak tartotta, hogy készítsünk egy inspiráló videót a végzősöknek, amit megküldött az ifi hittanccsoportnak. Reméljük, hogy – ha még csak hajszálnyival is – ezzel is hozzájárultunk a vizsgák sikeréhez.

Kedves Kristóf! Kérlek, mesélj családról, gyermekkorodról! A neved alapján azt gondolnám, hogy tősgyökeres budakeszi sváb családból származol.

Budakeszin születtem, de a szüleim nem odavolsiak. A kilencvenes években települtek csak a városba. Apukám ősei cipszerek – felvidéki szászok – voltak, de felmenőim között a Kárpát-medence mindenféle nemzetiségei megtalálhatóak. Német nemzetiségi osztályba jártam, ahol német nyelvet, néptáncot tanultunk. 1997. november 20-án születtem. Van egy bátyám és egy nővérem.

Ők már családos emberek, hat unokaöcsém és unokahúgom van. Általános iskola után a budakeszi Prohászka Ottokár Gimnáziumba jártam. Az iskola mellett főleg cserkészkedtem és néptáncoltam. Valójában egy közösség volt az iskola, a cserkészlet és a ministránsok. A néptánc más volt. A Csillagszemű Táncegyüttesben táncoltam sok éven keresztül.

Hogyan indultál meg a papság útján?

Fogalmam sincs. Mindig is vonzódtam a Szenthez, a misztériumhoz; szerettem látni, mi történik a misén. Sőt olyan is volt, hogy papnak öltöztem óvodai farsangon. Ugyanakkor sokminden másnak is beöltöztem. Ezek akár jelek is lehetnek, vagy csupán véletlenek. Számomra nincs jelentősége.

Informatikából érettségiztem. Aztán érettségi után két évvel a szombat esti szentmisékre jártam, ahol ministráltam. Amikor szentmisén vettem részt, és áldoztam, akkor éreztem azt, hogy jól vagyok, otthon érzem magam. Az oltár mellett ministrálva vetődött fel bennem, hogy mi lenne, ha én mondanám ki a szent szavakat, mi lenne, ha én tartanám a misét. Egyre erősebb lett bennem ez a gondolat. Mondtam Kristóf atyának, plébánosomnak, hogy mit érzek. Kristóf atyával – azóta elhunyt, Isten nyugosztalja – nem voltam mindig

egy hullámhosszon, de nagyon érdekes volt megtapasztalni, hogy kulcs-helyzetekben mindig a Szentlélek szólt belőle és ő teljesen ráhagyatkozott. Azt javasolta, hogy menjek hivatástisztázó lelkigyakorlatra.

Elmentem a jezsuitákhoz, a Manréza Lelkigyakorlatos Háza. Még sosem voltam ilyen lelkigyakorlaton. Teljes csend volt, telefont sem lehetett használni. Kezdetben nagyon zavart az egész helyzet. Vártam valami jelzést, de nem kaptam. A lelkigyakorlat végén már teljes lelkemből kértem valami választ, amit akkor megkaptam. Egy bizonyosságérzést, ami tudom, hogy nem belőlem fakadt. Az Úr azt mondta, hogy felajánlja nekem a papságot, amit nem vagyok köteles elfogadni.

Szabadon mondhatok nemet is, ugyanúgy fog szeretni, semmi hátrányom nem származhat belőle. Több utat ajánl fel nekem, ebből a papság a legcsodálatosabb, de én döntöttem el, hogy melyiket választom.

Amint megértettem, hogy a papság nem valamiféle kötelezettség vagy előírás az Úr részéről, hanem egy lehetőség, amire szabadon mondhatok nemet, rögtön döntöttem: teljes szívemből igent mondtam rá!

Ezután jelentkeztem a szemináriumba. Azóta rájöttem, hogy nemcsak egyszer kellett igent mondanom, hanem minden áldott nap ezt kell tennem.

Innen már sima volt az út a szentelésig?

Azt azért nem mondanám! A szeminárium kezdetéig volt még egy fél évem, amit ki akartam használni. A neten találtam egy ausztriai munkát: pincért kerestek egy termálhotelbe. Elvállaltam. Ott valahogy eltávolodtam a hivatástól: nem éltem mély lelki életet, szentmisére is rendszeretlenül jártam, sőt még udvarolni is kezdtem. Tervezetten otthagytam az egészséget és elmentem a szeminárium-

ba. Őszintén szólva nem is nagyon voltam tisztában vele, hogy mire mondtam igent, de nem is volt fontos. Az Úr hívása miatt jöttem, ennek a hívásnak a lendülete vitt be Esztergomba. Ott pedig, a képzés elején részt vettem egy nagyon tartalmas lelkipályakorlaton és életgyónáson.

Rendkívül mély, megrendítő élmény volt, úgy érzem, ekkor tértem meg igazán. A szemináriumban volt pár furcsa ember is, ők hamar lemorzsolódtak. Akik maradtak, azok közül sokan nagyszerű barátaim lettek. Ekkor volt a Covid-járvány, kétszer is hazaküldtek minket. Olyan is volt, hogy nagyon el voltunk keseredve a bezártság miatt. Ebben az időben találtuk ki, hogy sört főzünk. Nagyon jó szórakozás volt! A járvány sokszor próbára tette az engedelmességemet, de minden nehéz helyzetben azt éreztem, hogy ott van velem az Úr és fogja a kezemet.

Milyen tanáraid voltak? Mi érdekel leginkább a teológiában?

Ádám Miklós biblikum óráit szeretném kiemelni, nagy hatással voltak rám! A szakdolgozatomat szentségtanból írtam, témája a nők szerepe az egyházban. Ez olyan szempontból volt hálás téma, hogy sok forrást sikerült találnom hozzá, ami egy szakdolgozat témájának kiválasztása esetén fontos szempont. Bár ez is fontos téma, de engem inkább a lelkiiségi

kérdések foglalkoztatnak, csak ezeket nehéz jól megragadni.

Mi lesz a papi jelmondatod?

„*Ne félj, mert veled vagyok!*” Ez az Úr válasza a diakónusi jelmondatomra, ami az én döntésem: „*Az Úr házában lakom egész életemben!*” A diakonátus nagyon érdekes számomra: csodálatos érzés az, hogy már fel vagyok szentelve, már elköteleződtem az Úr mellett. Másrészt viszont sokszor nehéz úgy állni az oltárnál, hogy minden vágyam az, hogy én mutathassam be a legszentebb áldozatot, de még nem tehetem.

A lelki magasságok mellett a természet magasságaiért is rajongsz...

A hegyekre gondolsz? Nagyon szeretem a hegyeket, főleg a magashegységeket. Nem tudom, honnét jön a dolog, de azt tudom, hogy mikor kezdődött: középiskolai fizikatanárom sokszor vitt minket túrázni. Egyszer a Fátrába mentünk, többnapos túrára, bivakoltunk. Éppen hajnalodott, amikor felkeltünk. A felkelő nap sugarai csodálatos fénnel árasztották el a magas hegyeket. Körülöttünk mindenhol áfonya nőtt, falatozni kezdtünk. Minden idilli, tökéletes volt. Azóta rajongok a hegyekért. Állítólag van egy embertípus, amelyik rá van kattanva a hegyekre. Én is ilyen vagyok. Ha csak tehetem, a Tát-rába vagy az Alpokba megyek kirán-

dulni, vagy kerékpározni, síelni. Idén nyáron is gleccsertúrát tervezek az Alpokban.

Szeretsz Albertfalván lenni? Mi tetszik neked nálunk leginkább?

Nagyon szeretem Albertfalvát, ezt az élő, zsongó közösséget! Nagyon örülök, hogy aktív részese lehetek a plébánia életének, részt vehetek mindenben, különösen az ifi hittan-csoport szervezésében. Sokat jelent számomra. Azt is nagyra tartom, hogy van egy kápolna a plébánián, együtt lakunk az Úrral, bármikor bemehetünk hozzá imádkozni.

Milyen pap leszel?

Már mondtam, miséken is hirdetem: én boldog pap szeretnék lenni! Nem csak „megmaradni” szeretnék a papságban, hanem boldogan szeretném megélni ezt a nagyszerű hivatást. Az Úr mindent megad ehhez nekem, de biztos, hogy lesznek kihívások, nehezebb pillanatok, amikben a segítségetekre, imáitokra szorulok. Ezért azt kérem, hogy imádkozzatok a papságomért, hivatásom boldogságáért. Ne csak értem, hanem az összes papért! Minél több ember imádkozik egy célért, annál inkább teljesül. Imádkozzatok a papság boldogságáért!

Kedves Kristóf! Az egész albertfalvi közösség nevében is kívánom, hogy papságod minden pillanata boldog legyen! Imádkozunk érted!

Bene Lajos

Kép: Everyeye.it

Ferenc pápáról

Olvastam, ... azaz újra olvastam a Ferenc pápának szentelt tavaly márciusi Vigila számot, és a 2023. március 12-i Új Embert. Már akkor ezekről akartam írni, de Austen Ivereigh A hatalom megtérése című írása annyira lenyűgözött, hogy egyedül annak szántam a tavalyi úrnapi számba írt beszámolómat. Most pótolom.

Legalábbis megpróbálom pótolni: annyi mindent találtam, hogy nehéz lesz. Kezdjük talán Ferenc pápa fogadtatásával.

Patsch Ferenc SJ cikkében leírja, hogy az új pápa megválasztásakor a legkülönbözőbb várakozások, félelmek keringtek. Ő mint jezsuita az átlagnál többet tudott róla, de ők is gyanakvással fogadták. Az új pápa azonban mindenkit megdöbentett. Kezdve azzal, hogy jezsuita lévén a Ferenc nevet vette fel, ami eddig egy pápának sem jutott eszébe.

Megdöbentő és megható volt, hogy a megválasztása után, amikor kilépett a Szent Péter-bazilika erkélyére, első szavaiban arra kérte az ünneplő tömeget, hogy imádkozzanak érte. Az első beszédéből:

Ma, Szent Józseffel együtt azt is ünnepeljük, hogy Róma új püspöke, Péter utóda megkezdje szolgálatát, amely hatalommal is jár.

Kétségtelen, hogy Jézus Krisztus hatalmat adott Péternek, de milyen hatalmat? [...] Sose felejtjük el, hogy az igazi hatalom szolgálat, és még a pápának is, hogy hatalmat gyakorolhasson, egyre jobban kell behelyezkednie abba a szolgálatba, amelynek tündöklő csúcspontja a kereszten van.

Ha akkor olvasom első beszédét, fel sem tűnik ez a rész: ilyet illik mondani, hasonlókat mások is mondtak. De Ferenc pápa valóban így viselkedik, működik – sokakat megbotránkoztatva. Tózsér Endre, a pápa beszédeinek fordítója kiemeli, hogy nem Krisztus helytartójának, hanem Péter utódjának nevezi magát.

Kuzmányi István a *Ferenc pápa megítéléséről és gyermeki lelkületéről* című, a Vigiliában megjelent írását nagyon érdekesen kezdi. Ő fiatal volt, amikor Wojtyła bíborost választották meg, és lelkesedéssel fogadta a pápa megnyilvánulásait, intézkedéseit. De a környezetében állandó nemtetszést tapasztalt. Tanáraitól is azt hallotta, hogy semmi jót nem várhatunk egy „szláv” pápától. Akkortájt én is hallottam ilyen véleményt. Amíg ő rendkívüli örömmel fogadta az assisi vallásközi találkozó összehívását, és azt, hogy 2000-ben II. János Pál pápa egy bűnbánati liturgián bocsánatot kért az egyház tagjai által elkövetett bűnökért, teológus tanárai megbotránkoztatva kifogásolták mindezt. Ma már azonban ezek az emberek nem emlékeznek erre, hanem lelkesedve dicsérik a szentté avatott pápát. Nyilvánvaló, miért ez a visszatekintés. Ma is kicsiny, de agresszív ellenzéke van pápánknak, de mi lesz úgy húsz év múlva?

Kuzmányi nem vállalkozik Ferenc pápa működésének elemzésére, személyes élményeit osztja meg velünk. A 2021-es Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idején ott volt a pápát kísérő több mint hetven újságíró között. Arról számol be, hogy ahányszor szóba állt vele a pápa, odaadóan figyelt rá. Kuzmányi valóban elhitte, hogy a pápát érdekli ő. Akkor, amikor csak egy volt a sokak közt, ráadásul egy nem is túl fontos ember. Ez nagyon megérintett: én ugyanis sokszor csak udvariasan, de felületesen figyelek a hozzám szólóra.

Érdemes újra olvasni az tíz éves évfordulónak szentelt Új Ember számot. Ferenc pápát többek között mint a béke hírnökét, Isten irgalmasságának hírnökét mutatja be.

Nézzünk szembe azzal, hogy van egy nem túl népes, de nagyon agresszív ellenzéke, nálunk is. Nem ismerek senkit közülük, de épp eleget hallok róluk. Számomra egyszerűen ijesztő és érthetetlen az az elkeseredett elszánás, amellyel vad összeesküvés-elméleteket szőnek és terjesztenek. Valóban, Ferenc pápa változást hoz, de mélyen egyetértek azzal, amit Nobilis Márió mond az Új Em-

Ferenc pápa és Takács Matyi a Papp László Sportarénában 2023. április 29-én

(Kép: Magyar Kurír)

berben megjelent írásában: *nem Ferenc pápának kell megváltoztatnia látásmódját, mivel „Európába került”, hanem éppen azért ültette őt a Szentlélek a római püspöki székre, hogy az általa hozott friss látásmódot befogadva, az ő vezetésével mi tágítsuk a látásmódunkat világegyházivá, világméretűvé. Ha furcsának találjuk őt, az nem azért van, mert ő nem ért minket, hanem azért, mert mi nem értjük meg őt!*

Nagyon fontos dologra mutat rá itt Nobilis Márió. Nem szabad összemosni hitünket, kereszténységünket és az évszázadok alatt kialakult európai keresztény kultúrát. Bármilyen fontos is nekünk az utóbbi, a kereszténység több ennél. A misszióknak nem ezt a kultúrát kell ráerő-

szakolni más hagyományokkal rendelkező népekre, hanem Krisztust elvinni hozzájuk. Ez nagyon bonyolult kérdés, talán később írnom kell róla. Most csak annyit, hogy Dél-Amerikában, Ázsiában és Afrikában is jelentős keresztény tömegek élnek, többen, mint az úgynevezett fejlett, „keresztény kultúrájú” Európában. A Vigilia hoz egy rövid részletet Stan Chu Ilo *Szegény és irgalmas egyház*. Ferenc pápa új világosságot hozó *egyházta* című könyvéből, amelyben a pápa afrikai látogatásairól van szó. E mellett elmondja, hogy sokan félnek Afrikától, olyanok is, akik mindent megtesznek azért, hogy segítsék az ottani egyházat. De ha egyszer odalátogatnak, nem tudnak szabadulni az afrikai keresztények örömteli életétől, és visszavágnak, visszajárnak oda.

Tavaly az Úrnapijára kiadott Egyházközségi Levélben ismertettem Austen Ivereigh *A hatalom megtérése* című írását, amely úgy foglalja össze Ferenc pápa működésének célját, hogy az egyház vezetése a félelem hatalmának gyakorlásából a szeretet hatalmára váltson. Minden más, amit Ferenc pápáról olvasok, ezt erősíti meg, s azóta rendszeresen kérem a Szentlelket, hogy sugallatával erre vezesse egyházunkat.

Szöts Miklós

Álmom Albertfalva jövőjéről

Nagyon örültem, hogy Miklós elindította az új, „*Álmunk az egyház jövőjéről*” című rovatot. Fontosnak tartom ugyanis, hogy legyenek álmaink, vágyaink, mert az igazán mélyről jövő álmaink megvalósításáért tudunk komoly erőfeszítéseket tenni, ezek mozgatnak minket. Ezért fontos Miklós felhívása, amit én kihallottam a rovat indító írásából: álmodjunk együtt! Fogalmazzuk meg, mik a vágyaink, hova szeretnénk eljutni! Mert amikor az egyházzal álmodunk, annak nem egy

távoli, nagy szervezetről kell szólnia, hanem mirőlünk, a mi egyházközségünkről, erről a közösségről itt, Albertfalván. Ha az ilyen kis közösségek, mint mi, mernek álmodni és megvalósítják az álmaikat, akkor fog megújulni az egyház is. Ezért én arra gondoltam, hogy arról írok, mi az álmom Albertfalva jövőjéről.

Mit kér Jézus?

Azt vettem észre, hogy azok a dolgok tudnak igazán lelkesíteni, amik a szívem legmélyéből, az ott lakó Istentől jönnek.

Ezért most nem is a saját gondolataimat szeretném itt most leírni, hanem amiket a szívem mélyén Jézus súg nekem. Mielőtt nekikezdttem az írásnak, kértem, hogy ő mondja el, amit megálmodott rólunk, mert az fog igazán megszólítani mindnyájunkat.

Úgy gondolom, hogy hasonlóképpen az egyházközségünkben is, ha valami új dolgot szeretnénk elkezdni, előtte meg kell kérdeznünk Jézust: „*Te mit kérsz, Uram, mit tegyünk?*” De nem csak az új dolgokban, hanem a régi-ekben is hozzá kell fordulnunk. Bármit szervezünk, legyen az családos tábor, közösségi nap, farsangi buli, közösségi találkozás, kenyérosztás, közös munka, vagy lelki nap, újra és újra meg kell kérdeznünk Jézust: „*Te hogy szeretnéd, Uram?*” Jézus az, aki életet visz a szervezéseinkbe és a rendezvényeinkbe, és ő az, aki nélkül mindezek kiüresednek.

Ezért meg kell tanulnunk megkérdezni őt és odafigyelni a válaszára. Sőt, talán ez nem csak a közösségi életünkre, hanem a családjainkra, a magánéletünkre is igaz. Ha mindent Jézussal kezdünk el, rá figyelve folytatjuk és vele fejezünk be, átalakul az életünk. Harmónia lesz bennünk és a családjainkban. Békét talál a lelkünk. Ezért az az álmom saját magam és Albertfalva jövőjéről, hogy sokkal inkább Jézusra figyelőek leszünk. Megtanulunk olvasni az égi jelekből és a szívünk rezdüléseiből: mindazokból a szavakból, amikkel az Isten szól hozzánk.

Testvériség

A másik álmom Albertfalváról, hogy létrejön közöttünk az a testvériség, az az egység, amiért Jézus könyörgött az Atyához főpapi imájában: „*Legyenek mindnyájan egyek*” (Jn 17,21). Az a testvériség, ami a jól működő keresztény közösségek legnagyobb vonzereje. Az az egység, ami azzal kezdődik, hogy felszámoljuk a közöttünk lévő ellentéteket és ellenérzéseket, megbocsátjuk egymásnak a régóta dédelgetett sérelmeket, mert azok megakadályozzák, hogy Jézus működjön a szívünkben és közöttünk.

Egy következő, mélyebb lépése a testvériségnek, ha tudjuk, hogy számíthatunk egymásra. Számíthatunk egymás segítségére, ha kölcsön kell adni egy szerszámot, ha kalákában kell elvégezni valami nagyobb mun-

kát, amikor komatálat viszünk a kis-mamáknak, odaülünk a testvérünk mellé, ha szomorú, és meglátogatjuk a beteg, vagy gyászoló testvérünket. Megosztjuk a nehézségeinket és az örömeinket. Merünk egymásnak segítséget adni és elfogadni. Egy olyan odafigyelés és szeretet hálót alakítunk ki, ami csak azért köt össze minket, mert mind Jézushoz tartozunk és közös az Atyánk.

Misszió

Végül olyan Albertfalváról álmodom, ahol a Jézusból táplálkozó életünk annyira megtelik örömmel, hogy ezt az örömet már nem tudjuk megtartani magunknak, hanem úgy érezzük, hogy meg kell osztanunk másokkal is. Keressük a módját, hogy hogyan szólíthatnánk meg a környezetünkben élőket, a szomszédainkat, a munkatársainkat, és hogyan adhatnánk át nekik az örömhírt. A templomunk és a közösségeink befogadókká válnak, ahol szeretettel látjuk az először bemenéskedőket is, és ahova a keresők is úgy érzik, hogy jó visszajönni, mert nyitottságot és elfogadást éltek meg közöttünk.

Mit gondoltok az álmaimról? Nehéznek, talán egyenesen elérhetetlennek tűnnek?

Talán számunkra tényleg azok, ha csak mi magunk akarjuk megvalósítani őket. De ha megtesszük az első lépést, és hagyjuk, hogy Jézus irányítsa az életünket, hiszek abban, hogy ő meg tudja valósítani azt is, ami most még lehetetlennek tűnik.

Azt szeretném, ha minél többünk álmai megjelenéne az Egyházközségi Levélben, ezért felkértem Vas Gabeszt – aki igent is mondott –, hogy a következő számban ő is írja meg az álmaival Albertfalva jövőjéről. Aztán ő is felkér majd valakit, és így sorban többünk álmaiból talán szép lassan kirajzolódik, mit is álmodott meg rólunk Jézus.

Schwarzkopf Bálint

Ki nekem az Úr?

Egy találkozási pont. Nem degradáló, lekicsinylő jelző ez az Úr Jézusra, hanem egy kifejezés a megtapasztalt valóságra.

Egy kapu – remény, amely összekapcsol, nem csak az élő szeretteinkkel, hanem azokkal is, akik már nem ebben a földi életben vannak jelen. Kérelmezhetünk magunknak fájdalomcsillapító ideológiákat, hogy az idő majd segít, enyhíti a veszteség okozta fájdalmat, de ez nem igaz... Az elvesztés hiánya végleges a földi életünkben, mert már azt a személyt, akitől a halál elválaszt, nem tudom megérinte-

ni, nem hallom a hangját, nem látom a szemeimmel, nem ölelhetem magamhoz és igen, fájdalmat okoz ez a hiány! Mert nem elégszem meg azzal, hogy majd találkozunk, amikor most csak a hiány fájdalma van velem. Az idő sem enyhíti ezt a fájdalmat, csak hozzászokunk! Megszokjuk, hogy már nincs itt... Marad a remény, a hit és a szeretet, ami egybeolvad, eggyé válik! Összetartozó kifejezések, amelyek egymásnak adnak értelmet.

Nekem az Úr az, aki a szeretete által helyet, mégpedig a főhelyet „követeli” magának.

Mert Isten minden mindenben. Nemcsak vigasztal, hanem a kezében tartja az életemet, és ha engedem, hogy Ő irányítsa azt, nincs más dolgom, csak neki átadni a gondolataimat, érzéseimet, fájdalmaimat, hiányaimat...

Csak a Te szereteted és jelenléted hiányát ne kelljen megtapasztalnom soha! Akihez egyszer elér az Úr, a foglya lesz.

Ez a fogság nem olyan, mint amit a börtönökben a bűnözőkre osztanak, hanem egy sokkal erősebb, mélyebb és elszakíthatatlanabb kötelék által megkötözött rabságot jelent. Ez a szeretet fogsága, amelyben a jóval válunk megkötözötté, mert az Isten csak a szeretetével tud rabbá tenni bennünket, a mindent befogadó és mindenek feletti szeretetét adja nekünk.

Csak a soha el nem múló, örök szeretet képes a lelkünket betölteni. Jézusnak csak az az egy kérése van 'mindezért cserébe', hogy ne magunknak tartsuk meg ezt a szeretetet, hanem osszuk meg másokkal is, ami által a bennünk lévő szeretet megsokszorozódik. A szeretet által életemet menthetünk meg, egymásnak és az Úrnak.

Nincs nagyobb ajándék egy kedves mosolynál vagy egy lágy érintésnél, amellyel az önzetlen szeretetünket birtoklás nélkül fejezhetjük ki Istennek és embernek egyaránt. Így a legnagyobb Szeretet továbbadható a legkisebb cselekedeteink által is...

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket! Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint annak, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15,12-13)

Molnár Cecília

Elengedés

Az elengedés művészet. Ha túl könnyen megy, akkor lehet, hogy nem is volt igazán fontos az, amit elengedtünk. Ha túl nehéz, akkor viszont túl nagy árat fizetünk a saját ragaszkodásunkért.

Sok emberrel találkoztam, aki azért szenvedett, mert nem tudott elengedni valakit vagy valamit. Van úgy, hogy elmegy valaki az életünkéből. Van, akit elhagynak, és van, aki úgy érzi, hogy el kell mennie. Sok esetben úgy tűnik, hogy túl könnyen történik meg a döntés, de ez nem ránk tartozik. Mindenki elmegy valahonnan és mindenkit elhagynak. Mindenki elveszít egyszer valakit, és mindenki meghal egyszer.

Sokan képtelenek ezt elfogadni és a legkülönbélebb módokon próbálják kifejezni tiltakozásukat. Volt olyan

család, ahol az édesanya tragikus halála után koszban, felfordulásban éltek. Nem mostak, nem takarítottak, nem mosogattak. Mert az „anya dolga”. Nem csinálta meg. Másik családban az édesapa halt meg. Szeretett kislánya bűnözni, drogozni kezdett, örületbe kergette szerencsétlen özvegy édesanyját. Várta, hogy apa megdorgálja. Nem tette. Volt, akit rák, vagy más szörnyű betegség gyúrt le szerette halála után. Lelke fájdalma a testét ölte meg. Van úgy, hogy „csak” depresszió, pánikbetegség, válás lesz a gyerekek kirepülésének, a szülők halálának a következménye. Rászorulóink között sokan vannak, akik emiatt vannak nehéz helyzetben. Van, aki már kilábalta ebből, és csak a következményeit viseli.

Sokszor nehéz elengedni azt, aki elmegy. Sokszor lehetetlennek tűnik.

Ebben tud segíteni a gyászterápia, ahol szakemberek segítségével, egyénileg, vagy csoportosan segítenek végigmenni a gyász küzdelmes folyamatán, elfogadni az elfogadhatatlant. Bár plébániánkon nincs ilyen terápia, de bárki becsatlakozhat a szomszédos Szent Gellért Plébánián működő gyászfeldolgozó csoport munkájába, aki úgy érzi, hogy nem képes egyedül végigjárni az elengedés folyamatát.

Van, amikor nem embereket, hanem dolgokat, szokásokat kellene elengednünk. Ezek annyira el tudnak uralkodni az életünkön, hogy kapcsolatainkat, hitünket, lelkünket is feláldozzuk csak azért, hogy tápláljuk őket. A drog, az alkohol, a dohányzás klasszikus hármasa mellett megannyi függőséget okozó, ártatlannak induló szokás tud rabul ejteni bennünket. Sokszor észre sem vesszük, hogy rabokká váltunk, csak amikor már késő, mert mindenkit elveszítettünk magunk körül. Ezután válik még gonoszabbá a függőség, mert igazi értéké válik szemünkben az, amiért mindent odadobtunk, ezért még inkább ragaszkodunk hozzá.

Valószínűleg minden magyar családban van, vagy volt olyan ember, akinek az alkohol tette tönkre az életét. Valószínűleg minden alkoholista megmenthető lenne, ha engedné. Sokan hamar feladják, mert úgy érzik,

lehetetlen kilépni a maguk alkotta ketrecből. Egyedül tényleg nagyon nehéz egy idő után. Szerencsére ebben is van segítség: a Katolikus Karitász RÉV Szenvedélybeteg-segítő Szolgálata segít az érintetteknek a függéstől való megszabadulásban, hozzátartozóiknak és a környezetüknek pedig abban, hogy képesek legyenek támogatni a szenvedélybeteg embert a gyógyulás útján. A RÉV mozaikszó: Remény, Élet, Változás. E köré a három fogalom köré szerveződik a gyógyulás. A remény mindig megmarad. Van élet a függőség után. A változás – ha nehezen is, de – mindig elérhető. A Szenvedélybeteg-segítő Szolgálatban a gyógyítás szakemberek (szociális munkás, pszichiáter, pszichológus, lelkész) együttműködésével folyik, amelyben gyógyult szenvedélybetegek is részt vesznek.

Az emberi segítségnyújtás lehetőségei mellett feltétlenül meg kell említenem a legfontosabb segítőnket: valójában Jézus az, aki megszabadít a fájdalomtól, kétségbeeséstől, de ő áll a segítők mögött is. Ne feledjétek: ha úgy érzitek, hogy minden reménytelennek tűnik, nem érzitek azt sem, hogy az ima segítene, akkor forduljatok bátran támogatásért.

Nem szégyen elfogadni a segítséget! Az a szégyen, ha valaki úgy bukik el, hogy közben eltaszítja magától a segítő kezét.

Bene Lajos

Apaklub esték: a férj-feleség párbeszédéről

Induló rovatunkban az Apaklub estéin feldolgozott témákat osztjuk meg kedves olvasóinkkal.

Az Apaklub egyik estéjén Pernicz Ákos barátom megkérdezte tőlem, van-e kedvem előadást tartani a férj-feleség kapcsolatáról. Meghökentem a kérdéstől, átéreztem a kihívás nagyságát – és időt kértem Ákostól, hogy megfontolhassam a kérdést. Éreztem, ez nem lesz egyszerű...

Természetesen a kihívás befészkelte magát a fejembe, s napokig töprengtem, mit lehet itt előadni úgy, hogy mindenki épüljön belőle. Hisz maga a kommunikáció is óriási téma, egyetemen tanítják, iskolák, módszerek kerülnek név szerint említésre, de olyan tanszék, ahol a férj-feleség kommunikációját oktatnák, ilyen nincs. Pedig nem ártana!

Nem ártana, mert tapasztaltam már, mint a legtöbb férfi, én is a legnagyobb jóindulattal indulok neki egy-egy beszélgetésnek, s mi lesz belőle? Mosolyzünet, rosszabb esetben veszekedés, sírás.

Utólag persze, a kibékülés után patikamérlegesen elemezve a korábbi

mondatainkat, kiderül, hogy egy-egy szó mást jelent nekem, mint neki. S hogy egy-egy indulatos félmondat nagyobb sebet ejt, mint sejtettem.

Tanulnunk kellene a férj-feleség kommunikációt! De kitől? Átnéztem kis könyvtáramat, s minden könyvet levettem a polcra, ami a témához passzolt. Gary Chapman, Mark Gungor, Costanza Miriano könyvei kerültek kezembe, s lelkesen elkezdtem olvasni őket.

Közben a családomat is megkérdeztem, hadd lássuk, ők mit mondanak. Meglepett lelkesedésük, s megerősített, igen, kell beszélni ezekről a témákról. S előkerült Pál Feri atya neve, s az ő véleménye a férj-feleség kapcsolatáról. (De jó, hogy Pál Feri atya ennyire alaposan felkészült ebből a kérdésből! S hogy a YouTube tele van a jobbnál-jobb előadásaival!) Pál Feri atya így fogalmaz:

„A férfiak szokták azt képzelni, hogy én küzdök a munkahelyen, az életet a maga keménységében megélem, amikor viszont hazamegyek, akkor sza-

ladjon elém egy teljesen értem élő tündér, és simogassa meg a fejcském... Nagyon sok férfi, aki ezt a vágyképet táplálja magában, döbbenten veszi tudomásul, hogy az első mézes napok után a nők szemlátomást megváltoznak, és férfiak szerinti bonyolultságukkal mintha túlterhelnék a kapcsolatot. A hőn áhított béke pedig tovaszáll. Most szándékosan mondom karikatúraszerűen, de olyan sok ebből fakadó csalódást és kiábrándulást láttam már! Vannak, akik még ilyenkor sem jönnek rá, hogy illúziókat dédelgettek, hanem kötik az ebet a karóhoz, hogy az én dolgom az, hogy eltartom a családot, a feleségemnek meg az a dolga, hogy meghitt családi légkört teremtsen, és kész! Bennem ilyenkor mindig megszólal egy hang, és muszáj rákérdeznem: mi az, hogy meghitt családi légkör? Természetesen el tudom képzelni, hogy milyen, de te mit gondolsz erről?” (Pál Feri: A függőségtől az intimitásig)

Azt hiszem, ebben a felvezetőben minden benne van. Hogy mi, férfiak, hogyan viszonyulunk sokszor a feleségünkhöz, hogy az asszony hogy elbonyolítja az életünket, s ebből mennyi konfliktus származhat.

Mark Gungor *Férfiagy, női agy* című könyve (előadásai szintén meghallgathatók a YouTube-on) remekül rávilágít arra az alaptételre, hogy nem egyformán működik a férfi és a nő. Hasonlata szerint a férfiak agyában mintha kis dobozok lennének, mindegyik egy-egy projekt vagy téma. Van doboza a munkahelynek, van doboza az otthonnak. Külön doboza van a kedvenc autónak, de az is egy doboz, ha meg kell javítani egy elromlott zárat. A férfi hol ebbe, hol abba a dobozba merül bele, s amíg el nem készül a feladattal, addig abban és csak abban a dobozban található meg. Ezzel szemben – mondja Mark Gungor – a női agy egy hatalmas, bonyolult, elektronikus gombolyag, tele

kapcsolódásokkal és elágazásokkal, s az egészet egy dolog tartja életben; az érzelem. Egy édesanya képes egyszerre főzni, rádiót hallgatni, receptet keresni a mobilján, közben a barát-
nője felhívja, a gyerek hozza a rajzot, amit készített, kifutott a leves, sebj, hámozni kell a krumplit – s mindezt szimultán, könnyedén, s a végén kész lesz az ebéd, mindenki megnyugszik és mosolyog! (Hogy csinálják? Nem tudom...)

Ebből a hatalmas különbségből, ha-
csak nem tudatosítjuk, önmagában számos konfliktus származhat, ha-
csak nem fogadjuk meg Pál Feri atya tanácsát; hogy tekintsük a kapcsola-
tunkat egy harmadik személynek, s egy vitás helyzetben adjunk esélyt neki, hogy ő, a kapcsolat győzhessen! Mondok egy példát.

Vasárnapi szentmisére siet férj-fele-
ség. Indulni kéne, a férj már az ajtó-
ban toporog. „Még csak 5 perc!” –
kiabálja az asszony a fürdőszobából.
A férj ideges. A munkahelye is meg-
követeli, hogy pontos legyen, akkor
most mit tegyen? Induljon előre,
hogy legalább ő pontosan a temp-
lomba érjen? Logikus lépés. Vagy en-
gedje, hogy a felesége időbeosztása
győzzön, s elkéssenek? De hisz akkor
rendszeressé válhat a késés! Óriási
dilemma! – S itt jön Pál Feri atya;
engedjük, hogy a kapcsolat kerüljön
ki győztesen! Mert ebben a helyzet-
ben, általános megközelítésben bár-
hogy döntök, vagy nekem, a férjnek,
vagy a feleségemnek lesz igaza. S a
kapcsolat? Hogy ne sérüljön a kap-
csolat, mi a helyes döntés? – Hogy
megvárom, igen, az a helyes, ha
megvárom a feleségemet, s kettőnk
kapcsolatát helyezem előtérbe. S ak-
kor nincs feszültség férj-feleség kö-
zött, nem győzte le a férj a feleséget
vagy viszont, hanem a kapcsolat
nyert. S hosszútávon ez a nyerő.

Gary Chapman *A jól működő család 5 jellemzője* című könyvében össze-
gyűjt öt fontos szempontot, ami
szükséges ahhoz, hogy a család mint
társadalmi egység jól tudjon működ-
ni. (Nagyon alapos és tapasztalatok-
kal teli ez a könyv, bátran ajánlom.)
Ami most fontos nekünk, a második
pont, *A házasság meghittsége* a címe.
Mert a meghittség kialakítása nem

megy magától, s ha elfogadjuk ennek fontosságát, akkor a férj-feleség kommunikáció teljesen új alapokra kerül.

A meghittséget két ember között többféle módon érhetjük el (s azért fontos ezt elemezni, mert az emberek e szóban sokszor egészen mást értenek). A meghittséghez, első lépésben, beszélgetések során jutunk el. Alapszinten megvitatjuk az élet dolgait, mit látunk, hallunk. Megosztjuk egymással a baráti körünket, társaságunkat. Második szinten elmesélem a páromnak, hogyan érintettek meg érzelmileg ezek az események. Beengedem őt a saját érzésvilágomba. A következő fokozat, amikor nemcsak érzelmileg, de lelkileg is megosztom a másikkal, mi van bennem. A közös, szabad imádkozás jó alap az ilyen megosztáshoz. S ha mindezekben megvan a meghittség, akkor következhet a testi meghittség, a „lesznek egy testté”, ahogy erről az Énekek éneke is oly szépen szól.

Ez olyan szép, ugye? De saját tapasztalatomból mondom, nem könnyű ezt a Chapman-féle modellt megvalósítani.

Hol rontjuk el? Nos, sokszor ott, hogy párbeszédeinkben sokkal többször jelenik meg az „én”, mint a „mi”. Hogy az én igazam érvényesüljön, hogy az én véleményem győzzön, hogy az én időbeosztásomhoz iga-

zodjék a másik. S ráadásul ezt képesek vagyunk úgy kommunikálni társunk felé, hogy közben olyan dolgokat vágunk a fejébe, amivel meg-sebezzük őt. Mert a vita onnan indult, hogy melyik hétvégén látogassuk meg a nagyszülőket, s odáig fajul, hogy az egyik hozzávágja a másik fejébe, hogy *„elég baj az nekem, hogy pont olyan vagy, mint az anyád”* – ez övön aluli ütés. Miért? Mert olyannal vádolom meg durván a másikat, amit nem tud megváltoztatni. Amit nem tud jobbá tenni. Hisz látens módon belénk szívódott, amit a szüleinktől láttunk, s a jelen feszült pillanataiban pont ezen minták alapján hozzuk meg döntéseinket.

Nos, ennek felismerése már tovább lendít minket, ha gyógyítani akarjuk a kapcsolatunkat. Gary Chapman könyve példák sokaságán mutatja be, hogy a házasságunkon belül, néha akarva-akaratlan, de téglákat rakunk le magunk közé, elválasztva minket életünk társától. S ha nem kezeljük ezeket az eseteket, akkor a fal egyre magasabb és magasabb lesz. De van egy jó hír! Tégláról-téglára a fal le is bontható! De ezen dolgozni kell. A magas fal lebontása sok idő és sok munka. Egyszerűbb, ha megfogadjuk a Biblia tanácsát; *„...ha elfog is beneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölötte.”* (Ef 4:26)

Medgyessy Ferenc

Csúcs és forrás

Igazán örült a lelkem, amikor kiderült, hogy az idei házaspároknak szervezett lelkigyakorlatunk nagybőjt helyett a húsvéti időre esik. Remek dolog a „Tábor-hegyre” elvonulva, elcsendesedve felkészülni a szent háromnapra, de nagy szükség van a feltámadás örömeiben is elmélyülni, igazán boldognak, vidámnak lenni.

Lelkünk vezetését a szervezők – Bogi és Peti – az esztergomi szeminárium két előjárójára bízta: Csepregi Róbert és Balogh Attila atyára.

A fő téma a szentmise, illetve az imádság volt. Robi atya felidézette velünk a különleges szentmise-élmé-

nyeinket, hogy ebbe belekapaszkodva ezentúl nyitottabb szívvel és nagy örömmel vegyünk részt a liturgiában.

Ezt kiegészítendő Attila atya bevezetőt mondott az érzékszervekről, azok hol jelennek meg a Szentírásban. Kiscsoportos beszélgetésben megosztottuk, hogy mire mi hat igazán. Sokan szeretik dalban dicsőíteni Istent, másokra az illatok, színek hatnak, megint mások szeretnek hozzáérni, tapintani. Megegyeztünk abban, hogy a szent háromnap liturgiája a leggazdagabb az érzékelés szempontjából is. Végül az életállapotunk átímadkozásához kaptunk szempontokat.

Ezt először egyénileg tettük meg, majd kettesben a házastársunkkal, és végül közösen adtunk hálát a Jóistennek egymást megáldva életutunk találkozásáért.

A beszélgetések igazi lelki gyakorlattá válásához minden napot zsolozsmával kezdtünk, szentségimádással zárunk, illetve mindhárom napon szentmisével ünnepeltük az Úr feltámadását.

Jól esett kiszakadni a mindennapok mókuskerekéből, kizárólag az Atyais-
ten jelenlétében létezni.

Számomra ez az idei lelkigyakorlat egyenletes emelkedést adott a lelki életemnek, semmi különleges amplitúdó. Viszont ez a gazdagodás hosszú távra lelki munkát biztosít, aláhúzva: a szentmise, az Oltáriszentség csúcs és forrás.

Dicsőség a szentháromságos Istennek, és Isten áldása a szervezőknek!

Mickó

Lelkigyakorlat házaspároknak... –
mondta Bogi és Peti, amikor meghívtak bennünket erre a hétvégére. Jöjjünk, ne jöjjünk? Kell ez nekünk? Ide valók vagyunk mi, most, ebben az állapotunkban? Nem árulok el titkot, végül éltünk a meghívással és sikerült egy hétvégére elfelejtkeznünk mindenről, kicsit helyrepofoztuk a testünket is, lelkünket is. Feltöltöttünk a soha el nem múlt szeretettel.

Hálás vagyok nektek, hogy befogadtatok.

Hálás vagyok magamnak, hogy felhasználtam az érmémet és bedobtam a telefonkészülékbe.

Hálás vagyok azoknak, akik meghalották a telefoncsörgést és felvették a telefonkagylót a másik oldalon.

Hálás vagyok Robi atyának és az Úrnak, hogy nem engedték bontani a vonalat.

Paláthy Julianna

A közösség építi az utat, vagy az út építi a közösséget?

Munkás Szent József ünnepének reggelén gyűlt össze a plébánia apraja és nagyja a templom előtt. A ragyogó napsütés csak fokozta a lelkesedést és a munkakedvet. Némi egyeztetés után a kijelölt nyomvonalon gyorsan megindult az új járda kiása. Csattogott a csákány, nyöszörögtek az ásók, siklottak a lapátok a beton keménységű földben. Elképesztően gyorsan ment a munka. Mindenki talált magának való feladatot. Volt, aki ásott, más lapátolt, bentont kevert vagy éppen követ hordott. A munka intenzitására jellemző, hogy egyszerre 6 taliccka mozgatta a követ, földet, kavicsot vagy éppen a betont.

Idővel megjelentek az apróságok és néhányan beálltak a felnőttek közé keményen dolgozni. A kisebbek vídám játékba kezdtek egymással, az anyukák fűre telepedve etették a legapróbbakat. Aztán előbújtak a táskákból a sütemények, asztalra kerültek az üdítők és a beígért hideg sör is megérkezett. Ki tudja miért, de az alkoholmentes változatnak volt nagyobb sikere. Közben egy külön csapat elkezdte a frissen vásárolt növényeket elültetni a templomkertbe, és természetesen a motoros fűnyíró sem szomorkodott aznap a pincében. Igazi majális hangulat volt. Persze a munkaközi szünetekben volt azért alkalom közös beszélgetésre, ismer-

kedésre is. Szinte repült az idő és mire a harangok elhúzták a „levesnótát”, már korgó gyomorral kereste mindenki a virslis fazekat.

Kristóf atya vezetésével elénekeltük a *Mennynek királyné asszonya* kezdetű Mária-antifónát, majd asztalhoz telepedtünk. Kedves meglepetés volt, amikor egy kosár forró pogácsával kedveskedett egyik „örökifjú” testvérünk. Rövid pihenő után serényen folytatódott a munka. Kora délutánra elkészült a járda, helyére került minden új növény, tiszta lett a munkakörnyezet és a konyhában sem maradt mosatlan edény. Ezután már csak a leglelkesebbek maradtak ott, hogy önfeledt beszélgetésben vitassák meg a világ dolgait.

Térjünk vissza a címben feltett kérdésre. Mi is épült itt tulajdonképpen? Igen, egyszerre épült az út a közösség által, és épült a közösség is az együttes munkában. Valóban, a kérdés mindkét részére igen a válasz.

Reméljük, hogy áldás kíséri a résztvevőket, és munkájuk meghozza majd égi jutalmát is. Elismerés illet meg minden dolgos kezet, de különösen a munkákat megszervező Borbély Sacit (kertépítés) és Miks Imit (járdaépítés). Isten fizessen meg minden jót cselekvőnek sokszorososan!

Kiss István

Háladélután

„Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és váltságul odaadja életét sokakért.” (Mt 20,28)

Május második szombatján Henrik atya összehívta mindazokat, akik szolgálatot teljesítenek a közösségben. Így a szentségőrök, a templomtakarítók, a virágozók, a vasárnapi agapé készítői, a karitás, a kertészek, a Szent József kör, no és az Alfakanalak szolgálatukkal képviselték magukat. Azok, akik odaadással és lelkesedéssel, idejüket, energiájukat nem kímélve segítik a közösség fejlődését.

Henrik atya a szavakkal nehezen kimondható háláját fejezte ki a sokszor háttérben, csöndben végzett munkánkért, és a szentségi Jézus jelenlétében ajánlott minket az Atyaisten kegyelmébe.

Majd agapé és kötetlen, jó hangulatú beszélgetés zárta a hálaadó délutánt.

Mickó

Kupagyőzelem!

Ministráns csapatunk idén másodszor vett részt az esztergomi ministránstalálkozón. A találkozót hagyományosan az esztergomi bazilika búcsúnapján, Szent Adalbert püspök és vértanúnak, a főegyházmegye védőszentjének ünnepén rendezik meg. Felemelő érzés volt a teljesen felújított kupolájú bazilikában együtt ülni több száz ministránssal

az ünnepi szentmisén. Egész más léptékű térben láthattuk, hogyan szolgálnak a ministránsok egy püspöki misén.

Ezt követte a 26. Szent Adalbert Kupá, ami egy akadályverseny, melyen a ministráns csapatok versenyeznek egymással. Az idei verseny különlegessége az volt, hogy felmehettünk a bazilika kupolájába, ahova – ahogy megtanultuk – 400 lépcsőfok vezet fel, és aminek a csúcsa az altemplomtól számítva pontosan 100 méter magasan van. Mi persze csak a kupola peremén mentünk körbe, de innen is fantasztikus panoráma tárult elénk.

A verseny utolsó állomása idén is a szeminárium kápolnája volt, ahol nem is annyira feladat, inkább egy ajándék várt ránk: találkozás az Úr Jézussal, aki egy vezetett imán keresztül szólt az arra nyitott szívű fiúkhoz. Emelte a nap fényét a tavaly nálunk szolgáló kispappal, Somló Pistivel való találkozás, de még emelkedettebb lett a hangulata a fiúknak, amikor kiderült, hogy idén a mi csapatunk nyerte el a Szent Adalbert Vándorkupát! Micsoda öröm! Ezek az igazán összekovácsoló élmények!

Schwarczkopf Bálint
ministránsvezető

Kép: Magyar Kurír

Kép: Magyar Kurír

Újra megcsináltuk!

Idén ismét összeállt az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia közössége, hogy megkerülje a Balatont két lábon 22 órán belül, 211 km-t leküzdve. Az Úr velünk volt és tenyerén hordozott minket, persze azért voltak kihívások, de mindenkinek sikerült legyőznie a nehézségeket és mosolyogva teljesítette az elvállalt szakaszát.

„Hát nem azt a parancsot adtam neked, hogy légy erős és kitartó? Ne félj és ne aggódj tehát, mert az Úr, a te Istened veled lesz mindenütt, ahova csak mész.” (Józs 1,9)

A csapat, a kerekpáros kísérők, a családtagok szurkolása ismét hatalmas élményt adott, köszönöm, hogy veletek élhettem meg ezeket a pillanatok. Igaz, csak 1/10-ét teljesítettem a távnak, mégis azt éreztem, mintha egy teljes kört tettem volna meg; nagy megtiszteltetés volt elindítani és

célba vezetni a csapatot, köszönöm a lehetőséget!

Gratulálok a csapat minden régi és új tagjának, mindenki felülteljesítette a betervezett kilométer időket, szuperrek vagytok! 21 óra 50 perc 46 másodperc alatt teljesítettük a távot!

Jövőre ismét találkozunk...

Felber Zsófia

Idén is eufórikus élmény volt részt venni az albertfalvi futócsapat mellett biciklis és autós kíséreként. Ami legjobban tetszett, hogy most nagyon élt az UB Messenger csoportunk a verseny közel 22 órája alatt. Folyamatosan küldtük egymásnak a fotókat a társainkról és az üzeneteket, hogy ki hol van éppen akár drukkolni a csapatunknak, akár egy lesifotóra várva; hol kit látott elfutni, jelezni, hogy megtörtént a váltás a váltóponton.

Vagy, hogy mennyi idővel gyorsabb a csapat, ezért minden későbbi futó és biciklis kísérő kalkuláljon velem, hogy korábban legyen a váltóponton, illetve másnap mindenki korábban menjen a célhoz és együtt várjuk a befutót.

Ezen kívül izgalmas kihívás volt megelőzni a soros futónkat egy távolabbi pontról indulva, hogy pótoljam az elfogyott vizét; vagy a biciklis kísérőt doppingolni útközben egy kávéval, majd később kólával; illetve telefonos segítséggel megmenteni egy másik biciklis kísérőt az éhezéstől; végül versenyt futni az idővel, hogy elérjük az utolsó kompot, hogy visszajussunk a túlpartra a lefoglalt szállásunkhoz.

Bunyikné Kijác Krisztina

Az idei UB testi-lelki felfrissülés volt számomra. A közös autókázás, a sok

szurkolás, fotózás, videók, zene, finomságok, a futások a legklasszabb biciklis kísérőkkel, mély beszélgetések, adrenalin... óriási buli volt! És amit szervezőként igazán szívemelengető volt hallani, amikor már az első szakaszok alatt többedszerre kezdődött így egy mondat: „Jövőre majd...”. Köszönöm!

Bogyai Virág

Másodszor is sikerült teljesíteni a kitűzött távot Ákos fiam kíséretében. Örülök, hogy részese lehetek a Mi, hájégetők! csapatának!

Csincsák Árpád

Nagyon találó volt a 2024-es Ultra-Balaton szlogenje, „yoUB never run alone”, azaz „sosem futsz egymagad”. Ehhez maximálisan hú volt az egész rendezvény, és mi is, mint a „Mi, hájégetők” csapata.

Egészen december óta, mikor már tudtam, hogy én is indulok, hétről hétre Virággal és Andrással szinte minden kedden futottunk és készülünk, sőt, néhány alkalommal még sikerült másokat is elcsábítani egy-egy körre.

Amikor pedig elérkezett a verseny, valóban sosem maradtam egyedül. Megdöbbenő volt látni, ahogy a Balaton teljes hosszában egyetlen nagy futó fesztivállá változott, ahol a pályán a saját rekordját megdönteni készülő profi versenyzőtől kezdve, az éppen futó feleségét/férjét vagy éppen kollégáját biciklivel kísérő emberekig mindenki szépen egymás mellett haladt. Az úton pedig körben mindenhol biztató szavakból, gyerekek által rajzolt üzenetekből és persze

a frissítő pontokból lehetett erőt méríteni.

Olyan szép és őszinte pillanatokat lehetett futás közben átélni, nagyon sok futó, például amikor megelőzött egy másikat, akkor odaköszönt, vagy egy biztató „hajrá, hajrá, gyeriünk” kiáltással futott tovább. Vagy amikor Kenese előtt, az emelkedőn a leggyakrabban elhangzó mondat a „már nincs sok hátra, ott a vége, menni fog”, de azt is olyan jó volt látni, ahogy az egyes állomásokon a csapattagok egymást várják az autóval, szendvicssel vagy egy törülközővel és gratulálnak a célba érkezőnek.

Szerencsére mi is mindig úgy alakítottuk az autós kíséretet, hogy bevárjuk egymást és drukkoljunk a váltásnál.

Ha mindezek nem is lettek volna, akkor sem maradtam volna egyedül a kilométereimmel, mind a két szakaszomon két szuper biciklis kísérőm volt, Feri, Kriszta vagy Viktor, akik hol pont segítettek az úton tartani, hol pedig a kérdéseikkel kizökkentettek, hogy ne a kezdődő fáradtságomra figyeljek. Bevallom, egészen addig, míg a kezembe nem került a staféta ott Balatonberényben, fogalmam sem volt, hogyan tudom teljesíteni a távot, egyáltalán képes vagyok-e 18 kilométert futni, amikor itthon a 8-9 is olyan nehezen megy. És a válasz, ami szolgáljon biztatásul mindazoknak, akik nem mertek még jelentkezni egy ilyen versenyre: persze, hogy igen! A futásban csak az elindulás nehéz, de egy jobb cipővel és egy ilyen szuper csapattal bárki célba tud érn.

Zárásként ezért szeretném megköszönni az egész csapatnak a jó hangulatú felkészülést, Virágnak a jelentkezés lebonyolítását, Viktornak és Árpinak a térképes tervezést és a táblázatokat, Bálintnak a szuper nyomkövetőt, amivel láthattuk merre jár a futónk vagy éppen a kocsink, Zsoltnak a szuper kávé, és mindenkinek, hogy egy ilyen szuper hétvégét tölthetünk együtt. Gyuri, rólad sem feledkeztem meg, köszönöm, hogy egy előre jól kitervelt akció keretében átadtad nekem a nevezésem, magamtól sosem lettem volna ilyen bátor, hogy elinduljak.

Visszatérve a hétköznapokba csak egyetlen kívánságom lenne:

bárcsak az egész életünket így élnénk, mint egy Ultrabalaton futást, ahol nagy szavak és üres ígértek helyett egyszerűen csak odaállnánk a pálya mellé és éreztetnénk a másikkal, hogy nincs egyedül, sosem kell egyedül „futnia”.

„Non est volentis, neque currentis, sed miserentis Dei.”

Czikkelyné Ágh Nóra

Don Bosco-s hírek

Határtalanul a Felvidéken

Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola idén is beadta a Határtalanul Programra a jelentkezést, hogy a hetedikes évfolyam megismerhesse a Felvidéken élő magyarokat.

Március 25-én mindenki izgatottan várta az utazást. Először Fülek vára felé vettük az irányt. Közel 2 és fél óra jó hangulatú buszozás után megpillantottuk a várat. A parkolóban várt minket az idegenvezetőnk. Bent egy érdekes előadást hallhattunk.

A vár után Losoncra mentünk és meglátogattunk még két falut is. A szállásra menet egy újabb hosszú buszút következett. Sokat beszélgettünk az osztálytársainkkal, és több játékot is megtanítottunk nekik.

Amikor megérkeztünk a szállásra, bőséges vacsorával vártak minket. Megtörtént a szobabeosztás és mindenki elhelyezkedett. Mi hatan voltunk egy szobában a barátnőinkkel, és nagyon jól elvöltünk. Sok nasit hoztunk, így az út végére is maradt.

Másnap reggel gyorsan megreggeliztünk és már útnak is indultunk, hogy felkeressünk egy helyi borászt, aki mesélt a gyümölcsstermesztés rejtelemiről. Megkóstolhattuk egyik speciális gyümölcslevét, amiben szamóca és alma volt. Mindenkinek nagyon ízlett, de tovább kellett mennünk, mert vártak minket a rimaszombati iskola magyar diákjai.

II. Rákóczi Ferenc sírjánál

A cikk szerzői (háttul, szemüvegben)

Amikor beléptünk, érdekes volt látni a velünk egykorú diákokat, és hogy hogyan élik mindennapjaikat egy másik országban. Miután megmutatták az iskolájukat, tovább mentünk a református templomba. Ez nekünk egy érdekes program volt, hiszen mi katolikusként ritkán látunk ilyet. Egy református lelkész előadást is tartott, ami több szempontból is megérintett minket. Itt még megnéztük Tompa Mihály és Petőfi Sándor szobrát is. A betléri Andrásy-kastély felé vezető úton az énektanárunk vezetésével közös éneklésbe kezdtünk.

Don Bosco-s hírek

A nyomtatott kották között többségben a határon túl élők, magyarságot soha meg nem tagadók érzéseiről szóló dalok voltak. Amikor megérkeztünk a kastélyhoz, megebédeltünk, és megvártuk az idegvezetés kezdetét. Egy kedves nő végigvezetett minket a kastélyon, és bemutatta a grófi család mindennapi életét.

Ezek után visszamentünk a szállásra, és miután megvacsoráztunk, egy záróbulin vehettünk részt. Volt sok tánc és éneklés.

A harmadik nap reggelén összeköltünk és indultunk az utolsó úticél felé, ami nem más volt, mint Kassa. Megérkezésünkkor besétáltunk a dómhoz. Bent egy hatalmas csodának lehettünk részesei, a magyar gótikus

épületek egyik legkiemelkedőbbike tárult elénk. Lementünk az atemp-lomba, ahol megkoszorúztuk II. Rákóczi Ferenc sírját és elmondtunk egy imát. Utána elmentünk a Rodostói házhoz, és megtekintettük a múzeumot. Végül kaptunk egy kis szabadidőt, amikor kiscsoportokba állva bejártuk a város közelebbi részeit.

Hazafele vettük az irányt, és egy újabb buszozás után megpillantottuk az iskolát, ahol már mindenkit vártak a szülei. Bár jól elfáradtunk a végére, de rengeteg élménnyel gazdagodtunk. Az időjárás is kedvezett számunkra, és senkinek sem esett baja. Mindent köszönünk innen is a Hartárfalvi Program szervezőinek.

***Katona-Fábián Lili és
Gertheis Sára, 7.a***

2024. május 17-én a Fiumei úti sírkertben a nyolcadikos Don Bosco-s diákok ismert történelmi személyiségek sírjainak megtekintése után megkoszorúzták Mahunka Imre sírját. A diákok megemlékeztek arról, hogy az ő végrendelete alapján kezdődhetett meg az albertyfalvi templom építése.

Egy nagyszerű tanár emlékére

Újbuda Önkormányzata javaslatokat kért a civilektől, hogy kiről nevezzék el a Fegyvernek utca mentén lévő kis parkot. Így merült fel **Boglucz Béla** (1909-1979) albertfalvi tanár neve, aki az AKTK idősebb tagjait is tanította. Régi diákjai hálással szívvel emlékeznek rá és örülnének, ha nevét egy park viselné Albertfalván.

Boglucz Béla az egykori biológia (amit akkoriban állat-, növény-, és embertannak neveztek) és földrajz szakos tanárként dolgozott, majd nyugdíjas tanárként 70 éves koráig, az 1979. május 18-án bekövetkezett haláláig élt Albertfalván, a Fegyvernek utca 41. számú házban. A mai fogalmaink szerint is igazi környezet-tudatos, tanításhoz, neveléshez értő, elveihez következetesen ragaszkodó, tanítványait szerető ember volt. Jó lelkű, szigorú, igazságos, nagy tudású, szívvel lélekkel dolgozó oktatója volt az albertfalvi gyerekeknek, akik mára már szépkorúak lettek, de még mindig örömmel és hálással emlékeznek egykori szeretve tisztelt tanárjukra, aki szinte mindig mosolygós volt, de ha kellett, tekintetével is rendet tudott tartani. Hangos szava nem volt, de érdem szerint dicsérte tanítványait.

Gyakran természeti környezetben, a Kamaraerdő lankáin tartotta biológia óráit, és megismertette a gyerekekkel az erdő-mező virágait (többek között a kökörtésint, a tavaszi héricsét), és további tanulás céljára ajánlotta Jávoroka-Csapody *Erdő, mező virágai* című csodálatos könyvét. Az iskola udvarának egy részén ágyásokat alakított ki, és ebben az apró tangazdaságban tanítványaival együtt rendszeresen ápolta az oda ültetett növényeket. Az iskolában madáretetőket és terráriumokat telepített tanítványai segítségével, hogy a gondozásuk közben megfigyelhessék és megismerhessék az állatok életét.

Az akkori gyerekek az ő buzdítása hatására sok fát ültettek Albertfalván, amelyek az ő emlékét idézik fel bennük. Szenvedélyes bélyeggyűjtő volt. Az iskolában megalakította a Bélyeggyűjtő Szakkört. Megszervezte az iskolában a fémhulladék gyűjtést, mellyel az iskolák között az albertfalvai iskola megnyerte a versenyt.

Élete, tudása, embersége jó példa az utókornak.

Dr. Máté Róbert méltatása és emlékezése, valamint sok tanítvány szóbeli elbeszélése alapján

Gy. M.

„Öregkoromban se taszíts el magadtól,
akkor se hagyj el, ha erőm elfogy!”

(Zsolt 71,9)

Szent Anna nyugdíjas klub

Már régóta dédelgettük magunkban Lacival a gondolatot, hogy szervezni kellene egy közösséget az idősebb generációnak is. Miután magunk is belenőttünk ebbe korbá, 2023 októberében útjára indítottuk a Szent Annáról nevezett nyugdíjas klubot. Kezdetben hullámzó volt az érdeklődés, de mostanra kialakult az állandó tagság. Kéthetente kedden délután találkozunk a közösségi házban. Az összejöveteleknek imádságos keretet ad az irgalmas rózsafüzér, illetve a templomi szentségtétel közös imádsága.

A programot igyekszünk változatosan szervezni. Többször élveztük Madaras Gábor vetített képes előadását utazásairól. Így különleges zárándok-, illetve kegyhelyekre is „eljutottunk” már, mindezt versekkel, operarészletekkel fűszerezve. Kétszer is vendégünk volt Pálos Jenő bácsi, ősi albertfalvi. Beszélt nekünk arról, hogyan érdemes szépen megöregedni, és az imádságról is tanultunk tőle. Legutóbb a Ludmány vonósházaspár – kiegészülve egy csellóssal – zenei élményekben részesített bennünket. Kis ismertetőt is mellékeltek az egyes zenedarabokhoz, így még érdekeseb-

bé téve a koncertet. Többször néztünk filmet, pl. Placid atyáról, Szent Fausztináról, megnéztük a Passiót, egy kisfilmet, ami a széder vacsora keretein belül bemutatta az ószövetségi ígéretek beteljesülését Krisztusban. De sokszor játszunk kérdéskártyákkal, hogy egyre jobban megismerjük egymást.

A kötött programot agapé, kötetlen beszélgetés követi, megízleljük egymás süttőtudományát is, és persze a receptcsere sem marad el.

Szép lassan közösséggé kovácsolódunk, figyelünk arra, kit kell elhozni, vagy hazavinni mert nehezen mozog, értesítjük egymást, ha nem tudunk menni, vagy rátelefonálunk egymásra, hogy mi okból nem tudott részt venni a találkozón. Betegeinkért rendszeresen imádkozunk. Ha nagy a baj, vasárnap elmegyek és megáldoztatom, aki kéri.

Mindenki nagyon várja az összejöveteleket, örülünk egymásnak, örülünk a beszélgetéseknek. Az összejöveteleink nyitottak, bármikor, bárki csatlakozhat, mindenkit szeretettel fogadunk.

Mickó

Beszélgetés Murányi Kattival az első albertfalvi nyugdíjas klubról

Hál' Istennek, rövidebb szünet után ismét működik nyugdíjas klub a plébániánkon. Ennek az örömteli eseménynek kapcsán Kattinnal beszélgettem a régi klubról.

Kiss Gábor: Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör 1993. elején alakult meg. Ha jól emlékszem, ezután nem sokkal létre is jött a nyugdíjas klub. Pontosan mikor?

Murányi Kati: Szerintem már egy hónap múlva, mert nagy volt az érdeklődés, sok volt a nyugdíjas közöttünk.

K. G.: Kinek volt az ötlete a klub megalakítása?

M. K.: Úgy emlékszem, hogy az AKTK vezetőinek az ötlete volt, talán az volt a cél, hogy minden korcsoportnak legyen tartalmas programja. Ennek ellenére nem szelektálódunk korcso-

portokra, nagyon sok közös túrát, városnézést az ország különböző pontjain és bortúrákat szerveztünk meg úgy, hogy a fiatalokkal együtt lehessünk. Szerettük egymás társaságát és szívesen töltöttük együtt az időnket. Örökre bevésődött emlékek maradtak meg ebből az időből.

Emlékszem arra – a város nevét már elfelejtettem –, amikor a főtéren találkoztunk egy esküvőjüket ünneplő ifjú párral, és némi pénzösszeg kifizetése után Vas Peti megtáncoltathatta a menyasszonyt, ott a főtéren. Nagyon jó buli volt.

K. G.: Hogy esett rád a választás, hogy vezesd ezt a klubot?

M. K.: Idóm volt rá, mivel gyermekeimmel otthon voltam GYES-en. Szívesen vágok bele örültnek tűnő dolgokba. Meg aztán mindig csinálni akarok valamit, az idős emberek pedig szeretnek. Akkor 36 éves voltam. A nyugdíjasok simán elvállaltak vezetőjüknek.

K. G.: Miért választottátok a Döngicsélő nevet?

M. K.: Volt ott mindenféle javaslat: Régi tavasz, Pumukli, Szép szeretet és egyéb ilyen nevek. A Döngicsélőt végül szavazás útján sikerült nyeresre vinni. Tovább tartott a név kiválasztása, mint megalakulni. Szerintem a Döngicsélőben minden benne van: kedvesség, nyugalom, cukiság, döcögés, élet.

K. G.: Hol voltak az összejövetelek és milyen gyakran találkoztatok? Általában hány nyugdíjas vett részt a találkozókön?

M. K.: Az Albertfalvi Közösségi Házban, a Gyékényes utcában. Minden ott kezdődött és zajlott, egyértelmű volt a hollétünk. Kéthetente „bandázunk”, jókedvvel-bőszéggel. Nagyon sokan voltunk, kb. 30 fő volt az alap, arra jöttek rá azok, akik nem tudtak rendszeresen járni.

K. G.: Általában mi volt egy-egy Döngicsélő összejövetelen a napi-rend?

M. K.: Az ima volt az első. Hála a találkozásért, kérés egy-egy hozott szándékért. Mindig készültem aktuális témával, vendégeket hívtam előadóként. Novemberben például csináltunk kis sírhalmokat, feldíszítettük, felírtuk rá halottaink nevét, el lehetett mondani az ezzel kapcsolatos lelki fájdalmakat. Türelmesen végighallgattuk egymást. Időnk volt, a figyelem mindenkinek jól esett.

Sokan gyógyultak is gyászukból, amikor az őszinte befogadó hallgatóság átérezte a gondot-baját. Mindig volt süti és innivaló, voltak „viccesterek”, tornáztunk egy kicsit, meghallgattuk egymás szépnek tartott verseit, lehetett mesélni régi történeteket. Szerintem kimerítettük a lehetőségeket, csináltuk, amit egy nyugdíjas klubban lehet.

K. G.: Voltak a „rendes” összejöveteleken kívül nagyobb programok is. Felelevenítenél néhány jól sikerültet?

M. K.: Volt egy megnyert pályázatunk gyógynövények gyűjtésére. Busszal mentünk, a fiatalok is velünk voltak, aztán a verpeléti borospincében találtuk magunkat, fantasztikus zeneszó mellett, örületes táncokat lejtve. Hazafelé aztán letéptem egy szál levendulát, nehogy átrázzuk az önkormányzatot.

Évente megünnepeltük a megalakulásunkat. Megadtuk ennek is a módját. Kibéreltem egy valamire való éttermet, vittük magunkkal Rális Joe zenekaráját, ettünk-ittunk, jót mulattunk. A fentebb említett menyasszonytánc is ilyen bombasztikus élmény volt.

Itt lakott a közelben egy keramikus hölgy – a nevére már sajnos nem emlékszem –, akinek a Gellért szálló aulájában volt kiállítása. Örömmel hívott, szívesen mentünk.

K. G.: Vannak fotóid a Döngicsélő Nyugdíjas Klub életéről?

M. K.: Nagyon sok fotóm volt. De hogy most hol vannak? Valószínűleg ennyi év után elkallódtak. Nekem nincs is rá szükségem, az élmények bennem vannak. A nyugdíjas klub részére vásárolt cseresznyés bögrék viszont az új közösségi ház konyhájában, a szekrény felső polcán sorakoznak. Amikor kinyitom a szekrényt, már csak nekem mesélnek. Alig tudom befogni a szájukat, így aztán az ajtót zárom rájuk.

K. G.: Mit gondolsz, harminc év után a kezdeti törzstagok közül hányan élhetnek még?

M. K.: Nem tudom. Ditta biztosan, rendszeres kapcsolatban vagyok vele.

Emlékszem arra, hogy egyszer csak elkezdtünk temetésekre járni. Az első alkalom megdöbbenő volt, aztán szépen belejöttünk. A temetéseket követő alkalmakkor mindig megbeszéltük elvesztett tagunk hiányát, aztán tudatosítottuk, hogy mindannyian Haza készülünk. Így könnyebb volt.

K. G.: Mennyi ideig vezetted a Döngicsélő Nyugdíjas Klubot? És kik vezették utánad?

M. K.: Fogalmam sincs, mikor hagytam abba. Valószínűleg amikor elkezdtem dolgozni, így nem tudtam vállalni szívvel-lélekkel tovább a

nyugdíjas klub vezetését. Mert ha csinállok valamit, akkor azt csak teljes bedobással teszem. Nem tudok, nem is akarok mímelni, mert a munka minőségét rontja, akkor meg minek csináljam? Magammal szemben is maximalista és kritikus vagyok.

Emlékszem a búcsúztatásomra, a könnyekre. Megszerettük egymást, jó volt együtt. Szokták mondani: a csúcsra kell abbahagyni. Abbahagytam.

Csernus Gazsi bácsi vette át tőlem, aztán Madaras Gábor vezette a klubot. Nem követtem nyomon a továbbiakat, elengedtem, hiszen ahová kerültem, ott is ki akartam hozni magamból a maximumot. Az Úr gondviselő keze-tenyere-ujja egész életemben a legjobb, nekem éppen megfelelő helyre tett mindig. Ettől (is) vagyok boldog ember.

K. G.: Visszatekintve, mit gondolsz, mi volt a legnagyobb „haszna” a klubnak?

M. K.: Örömet adtam és kaptam. Megértést és elfogadást adtam és kaptam. Az egyedülállók befogadtuk, a házaspárok jó helyet találtak a kapcsolódásra. Ez volt a szórakozásuk, az izgalommal teli készülődésük, a hely, ahol jól érezték magukat, a barátságaik helye, a nevetések helye, de a hely, ahol sírhattak is. Személyiségem és étellel-telisége talán megfiatalította őket.

Én is sokat tanultam a klubtagoktól.

Hogyan lehet megöregedni, ezt elfogadni, a fájdalmakat beépíteni majd öreg életembe. Vannak példák, amiket örömmel vettem, követem is némelyiket. A szervezésben jó vagyok, ott még igazán gyakorolhattam, a későbbi munkahelyeimen pedig kama-toztattam. Mindenkinek, és így nekem is nagyon hasznos volt.

K. G.: Most, hogy már Te is nyugdíjas vagy, el szoktál menni a mostani nyugdíjas klubba?

M. K.: Nem. Nem érek rá! Nem szeretnék. Talán, ha már nem lesz más dolgom. Rég volt, szép volt, igaz volt. Köszí a kérdéseket, jól esett nosztalgia-zni. Minden kedves olvasót köszöntök.

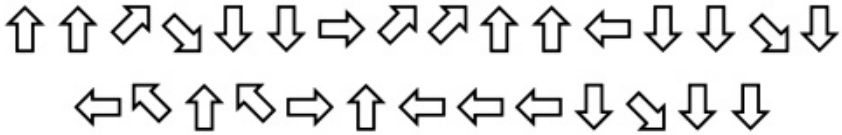
K. G.: Mint a Társas Kör akkori elnöke, megkésve, de teljes szívemből köszönöm szépen azt a hallatlan sok munkát, energiát, amit a Döngicsélő Nyugdíjas Klubba belefektetél három évtizede.

Színezd ki a képet!

Rejtvény

A csillagtól indulva kövesd a nyilakat, és a betűket összeolvasva megtudod, mit mondott Jézus a kenyérről. (Lk 22,19)

D	A	K	E	M	E
A	A	E	T	M	T
Z	T	Z	T	E	S
E	I	É	R	E	L
☆	K	N	T	É	Y

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfőtől csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő 7.30-tól
péntek 7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a plébánián / közösségi házban

Ifjúsági hittan (8-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

kéthetente szombaton 10.00 - 11.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

ALFA Junior Közösség (felső tagozatos lányoknak)

péntekenként 16.00 - 17.00 a közösségi házban

Cserkészet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)

Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)

minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna közösség (60+ éveseknek)

minden páratlan hét kedden 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

keddenként 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 8.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövetele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Közösség nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Közösség találkozója

minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírétető mélyizomtorna)

keddenként, vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

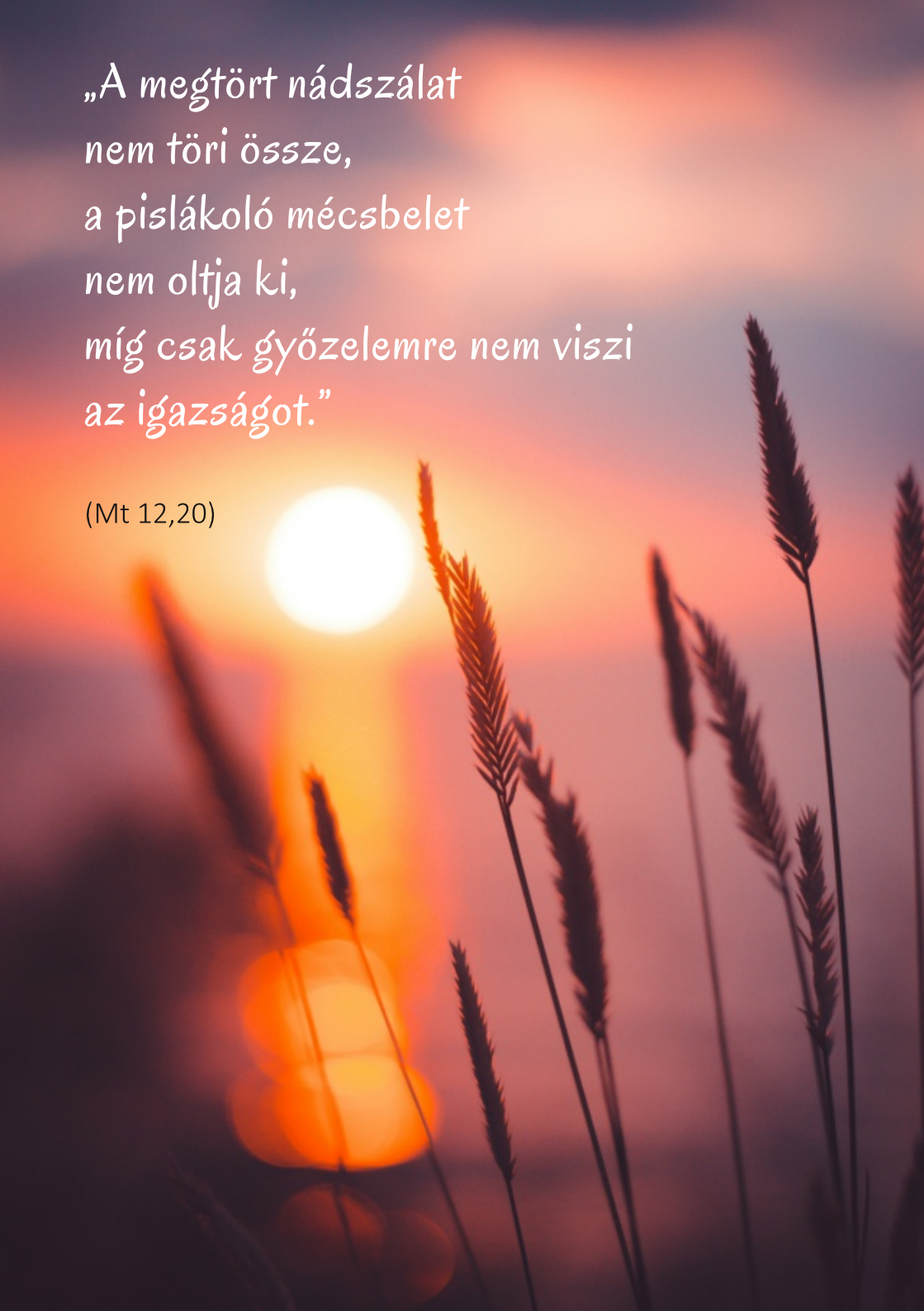
Karitász élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, nyári időszakban változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplEBania.hu!

„A megtört nádszálát
nem töri össze,
a pislákoló mécsbelet
nem oltja ki,
míg csak győzelemre nem viszi
az igazságot.”

(Mt 12,20)

„Én vagyok az **élet kenyere**.

Aki hozzám jön,

nem éhezik meg többé,

és aki **bennem hisz**,

nem szomjazik meg többé soha.”

(Jn 6,35)